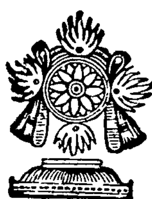
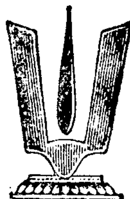
ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 185.

சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபாமூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும்பத்திரிகை

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சீ P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 16	1964ளு மேமீ குரோதிஹு வைகாசிமீ	ஸஞ்சிகை 5

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—73.

அங்கமரர் பேண அவர் நடுவே வாழ்திருமாற்கு*
இங்கோர் பரிவரில்லை யென்றஞ்ச—*எங்கும்
பரிவ ருளரென்னப் பயந்தீர்ந்த மாறன்*
வரிகழல்தாள் சேர்ந்தவர்வாழ் வார்.

அங்கு	அந்த நித்ய விபூதியிலே	எங்கும் பரிவர் உளர் என்ன	எவ்விடத்திலும் பரிவுள்ளவர்கள் இருக்கின்றார்களென்று எம்பெருமான் கூற (அதனால்)
அமரர்	நித்ய ஸூரிகளும் முக்தர்களும்		
பேண	மங்களாசாஸனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்க		
அவர் நடுவே வாழ் திரு மாற்கு	அந்த நித்ய முக்தர்களோடே வாழ்கின்ற ஸர்வேச்வரனுக்கு	பயம் தீர்ந்த மாறன்	அச்சம் தீரப்பெற்ற ஆழ்வாருடைய
இங்கு	இந்நிலத்திலே	வரி கழல் தாள்	மிகவழகிய வீரக்கழலோடே கூடின திருவடிகளை
ஓர் பரிவர் இல்லை என்று	பரிந்து காப்பிடுவார் ஒருவருமில்லையென்று	சேர்ந்தவர்	அடைந்தவர்கள்
அஞ்ச	தாம் பயப்பட	வாழ்வார்	உஜ்ஜீவிக்கப் பெறுவர்கள்.

* * *—கீழ்த் திருவாய்மொழியான * நங்கள் வரிவளையில் * ஓர் கோல நீல நன்னெடுங் குன்றம் வருவ தொப்பான் * என்று அநுஸந்தித்து அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்திலே திருவுள்ளம் சென்று இப்படிப்பட்ட ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குக் கொள்கலமான இவ்வடிவுடனே ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களின் காரியம் செய்கைக்காக, பிரதிகூலர் வர்த்திக்கிற இந்த நிலத்திலே தனியே வந்தவதரித்து ஸஞ்சரிக்கின்றனே. பரிவர் ஒருவருமில்லையே! என்ன தீங்கு நேரிடுமோ! என்று ஆழ்வார் வயிறெரிந்து பயப்பட, அதற்கு எம்பெருமான் "ஆழ்வீர்! நமக்குப் பரிகைக்கு முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யரும் உண்டு; ஒரு குறையுமில்லை" என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வார் உடனே அச்சம் தீர்ந்தாராயிற்று * அங்குமிங்கும் பதிகத்தில். இத்திருவாய்மொழியில் * கலக்கமில்லா நல்தவ முனிவர் கரைகண்டோர் துளக்கமில்லா வானவரெல்லாம் தொழுவார்கள் * என்ற பாசுரத்தினால் ஆழ்வாருடைய அச்சம் தீர்ந்தமை அறியத்தக்கது.

இப்பாட்டுக்கு இலக்கான * அங்குமிங்கும் பதிகத்தின் முதலில் * ஆளுமாளாராழியுஞ் சங்குஞ் சுமப்பார்தாம், வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை * என்ற பாசுரத்தை நோக்குமிடத்து ஆழ்வார் பரிந்து அஞ்சினமை தெரியவரும்; மேலே * கலக்கமில்லா நல்தவ முனிவர் கரைகண்டோர், துளக்கமில்லா வானவரெல்லாந் தொழுவார்கள் * என்ற பாசுரத்தை நோக்குமிடத்து ஒருவாறு மனம் தேறினமை தெரியவரும். ... ... (73.)

ஸ்ரீ ராமானுஜன் சந்தா செலுத்தியவர்கள்

53. ஸ்ரீ உ.வே. அர்ச்சகம். R. கிருஷ்ணய்யங்கார் கும்பகோணம்.
54. ஸ்ரீ உ.வே. அச்சந்தவிழ்த்தான். அப்பனையங்கார்.
55. ஸ்ரீ உ.வே. B. நரஸிம்ஹாசாரியார் வண்டலூர்.
56. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. அப்பன் சடகோப ராமானுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்பூதூர்.
57. ஸ்ரீமான் N. வேணுகோபால நாய்க்கர், New Delhi.
58. ஸ்ரீமான் ந. சுப்பராயப் பிள்ளை காட்டுமன்னார் கோயில்.
59. Sri. C. Krishnaswami Iyengar, Nungambakkam.
60. Sri. B. R. Purushottama Naidu, Avl., Chintadripet.
61. Sri. S. Kulasekharan Esq., Chintadripet.
62: ஸ்ரீ திருமாணிக்குழி T. D. ரங்கராமானுஜய்யங்கார்.
63. S. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், Madras 24.
64. ஆமூர் கோபாலையங்கார் ஸ்வாமி, மிராசுதாரர்.

ஓர் பரமபக்தனுடைய அற்புத கதை

அவந்திகாபுரியில் ரகுவரசர்மா என்றொரு தனிகரிருந்தார். அவர்க்கு அருமைச் செல்வப் புதல்வி யொருத்தி. அவளுக்கு எட்டாவது வயதில் விவாஹம் நடத்தினார். ஜாமாதா வித்யாப்யாஸத்தில் மிக்க ஆஸ்தை கொண்டு காசியில் வாசிக்கச் சென்றான். பல கலைகளையும் பயின்றுகொண்டு அங்கேயே பத்தெட்டு வருஷங்கள் போல இருந்து விட்டான். மாமனார் முதலானவர்கள் ஸ்வதேசத்திற்கு சீக்கிரமாகத் திரும்பி வரும்படி அடிக்கடி கடிதமெழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவனும் விரைவில் வந்துவிடுவதாக பதில் கடிதமெழுதிக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய பெயர் நீலமணி யென்பது. பெண்ணினுடைய பெயர் ராதா என்பது. ஜாமாதா விரைவில் ஊர்வந்து சேரப் போவதாக மாமனார் எல்லாரிடத்திலும் குதூஹலமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவனோ ந்யாய மீமாம்ஸாதி சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரசண்ட வித்வானாக ப்ரஸித்தி பெற்றுவிட்டான். அவனுடைய வரவை ஊரில் யாவரும் ஆதரவோடு எதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள்.

இப்படியிருக்கையில் ப்ருந்தாவனத்திலிருந்து ஒரு பரமபக்தன் க்ஷேத்திர யாத்திரையாகச் சென்று கொண்டிருப்பவன் வழி யடைவில் அவ்வூரில் வந்து சிப்ராநதியில் நீராடிப் பட்டு பீதாம்பரஙகளணிந்து கொண்டு ஜபதபங்கள பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய பெயரும் நீலமணி யென்பதே. அவனும் சிறந்த வித்வானாயிருந்தான். அவனோடு சில பண்டிதர்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்திலேயே ஸல்லாபம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். நதியில் தீர்த்தம் கொண்டு வரப்போன பெண்டுகள் யாவரும் அவனை ரகுவர சர்மாவின் ஜாமாதாவாகவே கருதிவிட்டார்கள். அரையில் காசிப்பட்டு அணிந்து கொண்டிருந்தபடியாலும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தபடியாலும் ஸமீபத்தில் அவன் ஊர் வந்து சேரப் போகிறதாக ப்ரவாத மிருந்தபடியாலும் அப்படி கருத நேர்ந்துவிட்டது. அந்தப் பெண்டுகளெல்லாம் அவனுடைய மாமியார் மாமனார்களிடம் சென்று 'உங்கள் மாப்பிள்ளை வந்து விட்டாரே; உங்களுக்குத் தெரியாதா என்ன?' என்று சொல்ல, 'ஐயோ தெரியாதே; சீக்கிரத்தில் ஊர் வந்து சேருவதாகக் கடிதமெழுதியிருந்தாரேயொழிய இன்று வருவதாக எழுதவேயில்லையே; வந்து விட்டாரா என்ன?' என்று சொல்லிக் கொண்டே

நதிக்கரைக்கு ஓடினார்கள். இவர் ஜாமாதாவா என்கிற ஸந்தேஹம் இவர்களுக்கு உண்டாகவேயில்லை; விவாஹஸமயத்தில் பார்த்தவர்களேயொழிய பிறகு பார்க்க வேயில்லை. பத்தெட்டு வருஷங்கள் ஆய்விட்ட படியாலும் அவன் பெரிய தீக்ஷை கொண்டிருந்தபடியாலும், ஊர்ப்பெண்டுகள் மாப்பிள்ளை யென்றே வந்து சொல்லி விட்டபடியாலும் காசிப்பட்டு அணிந்து பண்டிதர்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்த படியாலும் ஸந்தேஹமுதிக்க அவகாசமில்லாதபடியாலே, ஜாமாதாவென்றே நிச்சயித்து அருகே சென்று வணங்கி "என்ன மாப்பிள்ளை! இப்படிதானா உபேக்ஷிப்பது? இன்று வருவதாக ஒரு கார்டு போடாமல் தேசாந்தரிபோல வந்து நிற்கிறீரே? இது நியாயமா? இது எங்களை யெல்லாம் அவமானப் படுத்தினபடி யல்லவா ஆகிறது; எங்கள் மீது என்ன கோபம்?" என்கிறார்கள் மாமனார் முதலானவர்கள். அவனுக்கோ அப்போது விவாஹமே ஆகவில்லை. இவர்கள் சொல்லுவது அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. உடனே ஒரு மோட்டார்காரும் அங்கு வந்து நின்று விட்டது அவனை யழைத்துக் கொண்டு போக. அவனோ ப்ரமித்து நிற்கிறான். 'நான் உங்களுடைய மாப்பிள்ளையல்லேன்; வேறு ஒரு யாத்திரிகன் நான்' என்று சொல்ல நினைத்தும் அவன் அப்படி சொல்லாமல் புன் முறுவல் செய்து கொண்டு நிற்கிறான். அவனோ ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மாவினிடத்தில் பரம பக்தி வாய்ந்தவன். பொய் சூது வஞ்சனை முதலியன சிறிது மறியாதவன். அப்படியிருந்தும் ஒரு காரணார்த்தமாகத் தன்னை ஜாமாதாவாகவே இசைந்திருந்தான். கால்மணிக்குள் பல நூற்றுக்கணக்கான ஜனங்கள் நதிக்கரையில் கூடி விட்டன. ஸகல பேர்களும் ராதையின் கணவனென்றே யெண்ணி 'என்ன அழகு! என்ன பாண்டித்யம்! என்ன விநயம்! ராதையின் பாக்கியமே பாக்கியம்!' என்று சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்கிறார்கள். பிறகு ஜாமாதாவை மோடர் காரில் ஏற்றி வீதியார மஹோத்ஸவம் செய்வித்துத் தம் வீட்டிலே கொண்டு சேர்த்தார் மாமனார். ஜாமாதா அதிகம்பீர ப்ரக்ருதியாய் மிதபாஷியாய் ஸதாஸர்வதா க்ரந்தாவலோகனமே போதுபோக்கா யிருந்து வருகிறார். மாமனார் தனிகராகையாலே ராஜபோக மென்னும்படியான மஹோபசாரங்களைச் செய்வித்து வருகின்றார்.

இங்ஙனே காலம் கழிகையில், ஒருநாள் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு ஒருவர் வண்டியில் வந்திறங்கிக் கதவைத் தட்டினார். இடைகழித் திண்ணையில் சயனித்துக் கொண்டிருந்த மாமனார் 'யார் யார்?' என்ன, 'நான்தான் ஜாமாதா நீலமணி' என்று மறுமொழி செவிப்பட்டது. கதவைத் திறக்காமலே சிறிது ஸம்பாஷணை நடந்தது. பிறகு கதவைத் திறக்கவேண்டியதாயிற்று. திறந்து விளக்கேற்றிப் பார்க்கையில் 'இவன்தான் உண்மையான ஜாமாதா' என்று ஐயமறத் தெரிந்து கொண்டு மிகமிக அநுதாப மடைந்தார். ஐயோ! தெய்வம் நம்மை இப்படி வஞ்சித்து விட்டதே! பிறர்மீது குற்றம் சொல்லவொண்ணாதபடி ஸ்வயங்க்ருதானர்த்தமாக வன்றோ வந்து விழுந்தது! 'நான் உங்கள் ஜாமாதா வல்லேன்' என்று உள்ளே கிடக்கும் பாவி ஏன் சொல்லியிருக்கக் கூடாதென்று நெஞ்சினுள்ளேயே நிந்திக்கிறார் ரகுவர சர்மா. இன்னது செய்வதென்று தோன்றவில்லை. முடிவாக ஒருவாறு உள்ளந்தேறி, வந்திருக்கிற உண்மை ஜாமாதாவைச் சில உறவினர்களுடன் தெருக்கோடியிலிருக்கிற தேவாலயத்திற்கனுப்பி அங்கே யிருக்கச் செய்தார். உள்ளே பள்ளி கொண்டிருக்கிற வந்தேறி ஜாமாதாவை வெளியே அழைத்து முகஞ் சிதறப் புடைக்கவேணுமென்று எண்ணினார். உள்ளிருக்கிற ஜாமாதா இந் நிகழ்ச்சியைத் தெரிந்துகொண்டுதானிருக்கிறான். ஆனாலும் க்ருஷ்ணபக்தியே வடிவெடுத்தவனாதலாலும், க்ருஷ்ண பகவான் நம்மைக் கைவிடானென்ற உறுதியாலும் அச்சமோ கலக்கமோ எதுவுமில்லாமல் நிர்விசாரனாயிருக்கிறான். இதே க்ஷணத்தில் ஆபத் ஸகனான பகவான் ஒரு விலக்ஷண ஸம்பவத்தை விளைவிக்கலாயினன். அதாவதென்னென்னில்;

ஒரு மஹாயோகி ச்ரேஷ்டர்; அவர் பெரிய பல்லக்கில் வீற்றிருந்து ஊர்வலம் வருகிறார். ஜயவிஜயீபவ! என்று கோஷிப்பவர்கள் பல நூற்றுவர். வீதியில் பெரிய கோலாஹலமாக இந்த மஹோத்ஸவம் நடைபெறுகின்றது. தெருக்கோடியி லிருக்கிற தேவாலயத்தில் பல்லக்கைவிட்டு இறங்கினார் யோகீச்வரர். உண்மை ஜாமாதா வென்று வந்தவர் அந்தக் கோவிலில் தான் தங்கியிருக்கிறார். பல்லக்கில் வந்த யோகி வெறும்யோகியல்லர்; பெரிய வித்வானுமாவர். அவர் அங்கே சொற் பொழிவாற்றுவதாகப் பிரசுரம் செய்திருந்தபடியால் ஊரிலுள்ளோர் பெரும்பாலும் வந்து குழுமியுள்ளார்கள். வந்தவர்களெல்லாரும் இந்த உண்மை ஜாமாதாவைக் கண்டு எப்போது வந்தாயென்று குசலப்ரச்னம் பண்ணுகிறார்கள். இப்போதுதான் வந்துகொண்டே யிருக்கிறேனென்கிறான். அவன் வாசிப்பதற்குக் காசி போய்ச் சில வருஷங்களானாலும் அவனை நன்கறிந்தவர்கள் பலர் இங்கிருப்பதால், சில நாள்களுக்கு முன்பு மாப்பிள்ளையென்று வந்து சேர்ந்திருப்பவனையும் இவனையும் எண்ணிப்பார்த்து 'இதென்ன? ஒன்றும் புரியவில்லையே என்று ஒருவர்க்கொருவர் காதோடு காதாகப் பேசத் தொடங்கிவிட்டார்கள். யோகி நடத்தும் சொற்பொழிவில் ஒருவரும் உட்காரவில்லை. உட்கார்ந்தவர்களும் இதஸ்ததஃ எழுந்து போவதும் வருவதுமாயிருக்கிறார்களே யொழிய உபந்யாஸத்திற்குக் காது கொடுப்பவர் மிகச் சிலரே யாயினர். அந்த ஆலயம் முழுவதும் இருவர் நால்வராகக் கூடி மாப்பிள்ளைப் பேச்சு பேசுவதே பணியாயிருந்தனர். உபந்யாஸகரான யோகிச்ரேஷ்டர் தமது பேச்சில் எல்லாரும் அச்ரத்தை கொண்டிருப்பதை யறிந்து வருந்தி 'ஏனிப்படி என் சொற்பொழிவை அலக்ஷியம் செய்கிறீர்கள்!' என்று கேட்டனர். அவரவர்கள் தங்களுக்குள்ள அந்யபரதையைச் சொல்லிக்கொள்ள அஞ்சியும் வெள்கியுமிருந் தனர். ஒருவர் மட்டும் துணிந்து முன்வந்து "நீங்கள் யோகிச்ரேஷ்டரல்லவோ? உங்களுடைய யோக மஹிமையினால், இப்போதெங்களுக்குள்ள விசாரத்தையுணர்ந்து அதற்கொரு பரிஹாரம் சொல்லமுடியாதா?" என்றார். உண்மையில் அவர் மஹா யோகியாகையாலே யோகமஹிமையினால் உடனே விசாரச் செய்தியை யுணர்ந்து கொண்டார். வந்தேறியான மாப்பிள்ளையின் சயனக்ருஹத்தைப் பூட்டிக்கொண்டு க்ருஹ ஸ்வாமியும் அவ்வாலயத்தில் வந்து சேர்ந்திருந்தார். ஆனால் ஆலயத்தில் அவரவர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதை யறிந்து வெட்கத்தினால் தலைமறைந்து வீடுவந்து சேர்ந்து விட்டார். யோகிச்ரேஷ்டர் அங்குள்ளாரை நோக்கி "நீங்கள் ராதாக்ருஷ்ணனை ஸேவித்திருக்கிறீர்களா? ராஸக்ரீடை கண்டிருக்கிறீர்களா?" என்று கேட்க, 'எங்களுக்கு அந்த பாக்கியம் எப்படி கிட்டும்?' என்று ஒவ்வொரு வரும் சொல்லிவிட, 'அப்படியாகில், அதோ அந்த வீட்டுக்குச் செல்லுங்கள்; அங்கே ராதாக்ருஷ்ண ஸேவையும் கிடைக்கும், ராஸக்ரீடாதரிசனமும் கிடைக்கும்' என்றார் யோகி. உடனே ஜனங்களெல்லாம் அந்த வீட்டுக்குத் திரும்ப, மதுரமான வேணு கான வீணை நாதங்களும் ஆடல் பாடலோசைகளும் செவிப்பட்டன. வந்தேறி ஜாமாதாவின் சயனக்ருஹத்திலிருந்தே இந்த த்வனிகள் வெளிவருவதைக் கண்ட யாவரும் ஆச்சரிய மடைந்தனர். அந்த சயனக்ருஹத்தைப் பூட்டிச் சாவியை மடியில் வைத்துக்கொண்டிருந்த வீட்டுக்காரர் பூட்டைத் திறக்கச் சாவியை யெடுக்க முயல, சாவி காணப்படவில்லை. கடைசியாகப் பூட்டை யுடைப்பதென்று பலர் கூடி முயற்சி செய்ய, அதுவும் பயன்படவில்லை. கதவின் புரையாலே பார்த்தாலோ * பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரொடு பௌவமெறி துவரை, எல்லாருஞ் சூழச் சிங்கா தனத்தே யிருக்கு மிருப்பையும், * தழைகளுந் தொங்கலும் ததும்பி யெங்கும் தண்ணுமை யெக்கம் மத்தளிதாழ் பீலிக்குழல்களுங் கீதமுமாகி யெங்கும் கோவிந்தன் வருகின்ற கூட்டத்தையுங் காணநேர்கின்றது. கதவோ திறக்க முடியவில்லை. இந்நிலையில் யோகிச்ரேஷ்டரும் அங்கு வந்து சேர்ந்து பரிஸ்திதியை யுணர்ந்து 'இதோ நான் கதவு திறக்கச் செய்கிறேன் பாருங்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டே

அணுகும்போது கதவு தானே படீரென்று திறந்துகொண்டது. உள்ளே திவ்ய ஸுகந்த பரிமளம் அபரிமிதமாக வீசுகின்றதேயன்றி ஒரு நபருமில்லை. பொழுதும் விடிந்தது. உள்ளே யிருந்த பெண் வழக்கம்போல் நதியில் நீராடி விட்டுத் தீர்த்த கும்பத்துடனே வீட்டில் நுழைகின்றாள். உண்மை ஜாமாதாவும் நீராடி வருகின்றார். "நாவலம் பெரிய தீவினில் வாழும் நங்கைமீர்களிதோரற்புதம் கேளீர்" என்கிறார்கள் பரஸ்பரம். க்ருஷ்ணகிசோர மாயாப்ரவாஹ ப்ரபாவங்களில் இஃதொன்று. ... *

தேவப்பெருமாள் வைசாகோத்ஸவம்

வையங்கண்ட வைகாசி யுத்ஸவமென்று தேசமெல்லாம் புகழும் பெருமை வாய்ந்தது கச்சித் தேவப் பெருமாளுடைய வைசாக ப்ரஹ்மோத்ஸவம். அது ஸமீபித்து விட்டது. ஆழி மழைக்கண்ணனான வருண பகவான் இவ்வாண்டில் பரிபூர்ண கடாக்ஷம் செய்யாமையாலே தீர்த்தஸம்ருத்திக்குக் குறையென்றே சொல்ல வேணும். ஆகிலும் அத்யந்தம் ஜலஸௌகரியக் குறைவு என்று சொல்ல முடியாது. நகர பரிபாலன ஸபையாருடைய விசேஷமான ஏற்பாடுகளினால் ஸாமான்ய ஜனங்களுக்கு ஜல ஸௌகரியக் குறை எப்போதுமே கிடையாது.

15—5—64 தேதியன்று கடை வெள்ளிக்கிழமை மஹோத்ஸவம். அதாவது பிரம்மோத்ஸவத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகத் தாயார் விசேஷ வைபவமாகக் கண்டருளும் மஹோத்ஸவம். மறுநாள் சனிக்கிழமை 16—5—64 நம்மாழ்வார் திருநக்ஷத்ர மஹோத்ஸவம் தொடக்கம். 21—5—64 வியாழக்கிழமையன்று செல்வருத்ஸவம். 22—5—64 வெள்ளிக்கிழமை அங்குராரோபணமென்கிற திருமுளைத் திருநாள். 23—5—64 சனிக்கிழமை சேனையர்கோன் மஹோத்ஸவம். 24—5—64 ஞாயிற்றுக்கிழமை த்வஜாரோஹணம். 25—5—64 நம்மாழ்வார் சாத்துமுறை. 26—5—64 செவ்வாய்க்கிழமை பெரிய திருவடி. 28—5—64 ஞாயிற்றுக்கிழமை திருத்தேர். இம்மஹோத்ஸவத்தில் உபயவேத கோஷ்டிகளும் வெகு சிறப்பாக நடைபெறுவது அநாதிகாலமாக உள்ளது. பொதுவாக ஸகல ஜனங்களுக்கும் ஆங்காங்கு போஜன வசதிகள் ஏற்பட்டே யிருக்கின்றன. திவ்ய ப்ரபந்த கோஷ்டி ஸ்வாமிகளுக்காக ஸ்ரீமான் உ.வே. A. K. ரங்காசாரியர் (Retired Railway Engineer) and K. V. Srinivasan (Cromptons) இவர்கள் பல பெரியமனிதர்களை அங்கத்தினராகக் கொண்ட ஒரு ஸபையை ஏற்பாடு செய்து அதன் மூலமாக அநேக கனதனவான்களிடம் திரவ்யமாகவும், அமுதுபடியாகவும் வசூல்செய்து கீழண்டை மாடவீதி 31, நெ. வேதவேதாந்த வைஜயந்தீ பாடசாலை பவனத்தில் 1960ம் வருஷம் முதல் ஷை உத்ஸவம் 10 நாளும் இரண்டு வேளையும் மிகச்சிறந்த ததீயாராதனை நடத்தி வருவது பிரசித்தமானதே. இவ்வருஷமும் வழக்கப்படி நடக்கிறது. திவ்ய ப்ரபந்தாதிகாரிகளான ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளியிருந்து கோஷ்டியைச் சிறப்பிக்க வேண்டுமென்பதும் கனதனவான்கள் உபகரிக்க வேணுமென்பதும் பிரார்த்தனை. .... *

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமః

"ஸ்ரீமதாண்டவன்திருநக்ஷத்திரமஹோத்ஸவஸதஸ்வைபவம்"

(நியாய வேதாந்த வித்வான் P. B. அனந்தாசாரியர், காஞ்சீ.)

ஷை ஸதஸ்ஸில் பெரும்பாலும் அந்வயித்தவனடியேன்; ஸ்ரீ உ.வே. அண்ணாஸ்வாமியோடும் வர்த்திப்பவன். சில வுண்மைகளைத் தெரிவிக்க அவசியமாகி இது எழுதுகிறேன்.

ஸ்ரீ காஞ்சியில் நடந்த ஸ்ரீமதாண்டவன் திருநக்ஷத்திர மஹோத்ஸவ நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றி ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 184 லக்கமுள்ள ஸஞ்சிகையில் வெளிவந்திருப்பதை விரிவாக வாசித்திருக்கின்றது உலகம். இதே விஷயமாக ஒரு மஹாபுருஷர்

3 பக்கங்கொண்ட ஒரு துண்டுப் பத்ரிகை வெளியிட்டிருக்கின்றாரென்பதையும் சிலர் கண்டிருக்கக்கூடும். "திருப்பதி மடங்களின் ப்ரசம்ஸை" என்று ஒன்று ப்ரஸித்தமாக வழங்குவதுண்டு; அதைச் சிறிது விவரித்தால்தான் தெரியும். திருமலை திருப்பதியில் உடையவர் காலத்திலிருந்து பெரிய ஜீயர் ஸ்தானமும், மணவாள மாமுனிகள் காலத்திலிருந்து சிறிய ஜீயர் ஸ்தானமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அங்கு எப்போதும் சிறிய ஜீயர் ஸ்தானத்திற்கு நியமனமே யொழிய பெரிய ஜீயர் ஸ்தானத்திற்கு நியமனம் கிடையாது. ஏனென்றால் பெரிய ஜீயர் பரமபதித்தால் ஏற்கெனவே சிறிய ஜீயர் ஸ்தானத்திலிருப்பவரான சின்ன ஸ்வாமி பெரிய ஜீயர் மடத்திற்கெழுந்தருளி அந்த ஸ்தானத்தில் அமர்ந்தருள்வர். பரமபதித்த ஸ்வாமியின் திருவத்யயனந்தத்தில் பட்டாபிஷேகமென்று நடைபெறும். பிறகு சிறிய ஜீயர் ஸ்தானத்திற்கு நியமனமாக வேண்டியதாகும். சில சிறிய ஜீயர்கள் பெரிய ஜீயர் ஸ்தானம் வஹிக்கப் பெறுமலே பரமபதித்து விடுவதுமுண்டு. அப்போதும் சிறிய ஜீயர் ஸ்தானத்திற்கே நியமனமாகும். கீழ்ப்பதவியிலிருப்பவர்களுக்கு மேற்பதவியில் ஆரோஹணேச்சை ஸஹஜமாதலால் சிறிய ஜீயர் ஸ்தானத்திலிருப்பவர் பெரிய ஜீயர் ஸ்தானத்தில் அபேக்ஷை கொண்டிருப்பதும் ஸஹஜமாகும். பெரிய ஜீயர் ஸ்வாமி பரமபதித்தாலொழிய அந்த ஸ்தானம் கிடைப்பரிதென்பதை மனத்திற் கொள்வது. யாசகத்திற்குப் போகிறவர்கள் இரண்டு மடங்களுக்கும் போவர்களாம். சின்ன ஜீயர் ஸ்வாமியிடம் போகும்போது 'தேவரீர் வெகு சீக்கிரத்திலேயே பெரிய ஜீயர் பதவிக்கு எழுந்தருளவேணுமென்று திருவேங்கடமுடையான் ஸன்னிதியில் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்' என்பர்களாம். (இந்த ப்ரார்த்தனையின் பலன் எதுவென்றால், எழுந்தருளியிருக்கிற பெரிய ஜீயர் விரைவில் பரமபதித்தலேயாகும்.) இங்கே இப்படிச் சொல்லிவிட்டுக் கொஞ்சம் ஸ்ரீபாதரேணுவும் சந்தனமும் பெற்றுக்கொண்டு உடனே பெரிய ஜீயர் ஸ்வாமியிடம் சென்று, 'தேவரீர் திருக்கையால் இருபது முப்பது சின்ன ஜீயர் பட்டங்கள் ஸாதிக்க ப்ராப்தமாகவேணும்' என்பராம். சின்ன ஜீயர் பதவிக்கு எழுந்தருள்பவர்கள் உடனுக்குடனே பரமபதிக்கவேணுமென்பது இதனால் தேறியதாகும். இப்படிப்பட்ட யாசகர்களை "ராமாய ஸ்வஸ்தி, ராவணாயஸ்வஸ்திவாதிகள்" என்று சொல்லுவது வழக்கம். கீழே நாம் மஹாபுருஷராகக் குறிப்பிட்ட வ்யக்தி இவ்வகுப்பில் சேர்ந்தவரென்பது ஜகத்ப்ரஸித்தம். யதிகள் பலரிருப்பதால் ஒவ்வொரு யதியினிடத்திலும் தாழ்த்தியும் தூக்கியும் பேசியே ஜீவித்து வருவது இந்த மஹா புருஷர்க்கு இயற்கையா யமைந்தது.

வித்வத் ஸதஸ்ஸிலோ வித்வத் கோஷ்டியிலோ இந்த மஹாபுருஷ வ்யக்திக்கு ப்ரவேச ப்ரஸக்தி யிருப்பதாக யாரும் நினையார்கள். "பாபபூரித தேஹாநாம் புண்யகார்யமரோசகம், சர்மகண்டநபக்ஷ்யாணாம் சுநாம் க்ருதமரோசகம்" என்கிற ஸுபாஷிதத்தையடியொற்றி "நாய்க்குடலுக்கு நறுநெய் தொங்காதாப் போலே" என்று ஆசாரியர்கள் அருளிச் செய்திருக்கக் காண்கிறோம். அப்படிப்பட்ட வ்யக்திகளுக்கு நற்காரியம் ருசிக்கவே மாட்டாது. நற்காரியம் நடைபெறுமிடங்களில் இவை தலை காட்டவும் தகாது. தம் மனத்திலேறிக் கிடக்கும் அழுக்கையும் அழுக்காறையும் பிரகாசப் படுத்திக் கொள்ளவே தகாதவிடங்களிலும் தலைகாட்டுமிவை. வித்வத் ஸதஸ்ஸுக்கு வெகுதூரத்தில் நிற்கவேணடிய பிராணியை உள்ளே புகவிட்டது ஏதோ தாக்ஷிண்ய வசாத்.

"வாசாடோக்தௌ வாகம்ருதே வா ஸுகவீநாம்
ஸ்தோகப்ரஜ்ஞாஸ் துல்யத்ருசோ ஹந்த பவந்தி.
கோமாயூநாம் கோகிலயூநாமபி சப்தேஷு
ஏகாகாரா மாநஸவ்ருத்திர் மஹிஷாணாம்"

என்று ஸுபாஷித கௌஸ்துபத்தில் வேங்கடாத்வரியும்,

"அல்பிஷ்டோக்தெள அத்புத ஸௌக்தாவபிந்ருணாம்
அல்பப்ரஜ்ஞா ஹந்த பவந்தி ஹ்யவிசேஷா:
பேகாராவே பேர்யபிகாதே பிகநாதேபி
ஏகா வ்ருத்திச் சேதஸி ஹம்ஹோ! மஹிஷாணாம்."

என்று ஸுபாஷித ஸுதாநிதியில் ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்வாமியும் கூறியுள்ளதற்கு லக்ஷ்யமான வ்யக்தி வித்வத்ஸதஸ்ஸைப் பற்றி வரையப் புகுவது மஹத்தான ஸாஹஸம் என்று பலரும் பேசிக்கொண்ட வார்த்தை இது. ததீயாராதந வைபவத்தைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறதே அதற்கு மிகவும் லாயக்கான வ்யக்தி. அதை இன்னமும் விவரித்து எழுதியிருக்கலாம். ஒவ்வொருநாளும் இன்னின்ன கறியமுதுகள், இன்னின்ன பக்ஷணங்கள், இத்தனை பாசகர்கள், கறியமுது திருத்தின அம்மையார்கள் இத்தனைவர்........இத்யாதிகளை வாட்டம் சாட்டமாக எழுதுவதில் இந்த நபர்க்கு மிக வல்லமை யுண்டு. அதைச் சிறிது காட்டியிருப்பதோடு நில்லாமல் பூர்த்தியாகக் காட்டியிருக்கலாம். நிற்க.

ஸ்ரீமதாண்டவனாச்ரமத்தில் நடந்த வித்வத்ஸதஸ்ஸைப் பற்றி ஸ்ரீராமாநுஜன் 1̊84 ல் வெளிவந்துள்ள வியாஸத்தை உலகம் ரஸித்து வாசித்திருக்கின்றது. மானிட சாதியில் தோன்றினவர்களுக்கு வ்யக்திவிசேஷங்களில் ப்ரீத்யப்ரீதிகள் ஸஹஜம். அதை உள்ளடக்கி நிர்மத்ஸர பாவத்துடன் செய்திகளை யறிவிப்பது படித்தவர்களின் பிரகிருதி. மாச்சரியமே வடிவெடுத்த வ்யக்திகள் "நிமீலயது லோசநே ந ஹி திரஸ்க்ருதோ பாஸ்கர:" என்கிற தேசிகஸூக்திக்கு இலக்காம்படி நடந்துகொள்வதனால் ஒரு பலனும் பெறலாகாது, விபரீதபலனே பெறலாகும் என்பது ஸமயங்களில் தெரிந்து உடனே மறந்துபோம். ப்ரக்ருத ஸதஸ்ஸின் நடைமுறையை உள்ளபடி யறியாதார் மிகச் சிலரே யிருக்கக் கூடும். அந்தச் சிலருமறியுமாறு இங்கு உணர்த்துவோம்.

ஸதஸ்ஸு உபக்ரமிப்பதற்கு ஒரு ஸப்தாஹம் முந்தியே பத்ரிகையச்சிட்டு அதை ஸ்ரீமதாண்டவன் தம் ஸ்ரீ கார்யம் ஸ்வாமி மூலமாக ஸ்ரீ அண்ணா ஸ்வாமிக்கு அனுப்பி "சில நாளாகத் திருமேனி பாங்கில்லை யென்பது தெரியும்; ஆனாலும் தேவரீர் எழுந்தருளியே ஸதஸ்ஸு உபக்ரமித்தாக வேணுமென்று ஆண்டவன் மநோரதம்; இன்னும் ஒருவார மிருப்பதால் மறுபடியும் ஸ்மாரயே" என்று தெரிவிக்கலாயிற்று. அப்படியே ஸதஸ்ஸு உபக்ரமத்தன்று காலையில் தகுந்த அதிகாரிகளைக்கொண்டு ஸ்மாரணம் செய்தபோது, 'நான் மிகவும் அஸ்வஸ்த தசையிலிருப்பதால் இன்றே அடியேன் விடைகொள்ள வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் வேண்டாம்; பத்து நாட்கள் நடப்பதால் ஸெளகரியமான வொருநாள் அவசியம் விடை கொள்ளுகிறேன்' என்று அண்ணா ஸ்வாமி சொல்லியனுப்பினார். ஆயினும் ஸ்ரீமதாண்டவன் பூர்வாச்ரமத்திலிருந்தே நெடுநாளாக அநுவர்த்திக்கிற வாத்ஸல்யாதிசயத்தினால் ஸதஸ்ஸு ஆரம்பிக்கும் ஸமயத்தில் (பகல் 3 மணிக்கு) ஒரு அந்தரங்க பக்தரை அங்கு வந்திருந்த ஒரு காருடன் அனுப்பி 'இப்போது அவசியம் வந்து சிறிது அவகாசமாவது இருந்துபோகவேணும்' என்று அநுல்லங்கநீயமான நியமனத்தைப் பெறுவித்தாயிற்று. அதற்குமேல் என்ன தெரிவிக்க முடியும்? உடனே புறப்பட்டார். ஸ்வாமியினுடைய பெரிய மாப்பிள்ளையும் அடியேனும் ஸ்வாமி பாடசாலையைச் சேர்ந்த மற்றுமிருவரும் கூடவே புறப்பட்டுப் போனோம். அப்போது பூர்வாங்க பாஷணங்கள் முடிந்து நிச்சப்தமாகவேயிருந்தது. ப்ர. அ. ஸ்வாமி யதாஸமுதாசாரம் ஸந்நிஹிதரானவளவிலே ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் குசலப்ரச்நமும் ஸ்வாஸ்த்ய ப்ரச்நமும் செய்தருளியானபிறகு ஸ்வாமி வீற்றிருந்தார். பூர்வாங்க பாஷணத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் வ்யவஹாரணம் வேண்டியதில்லை யென்றும், ச்ரோதாக்களெல்லார்க்கும் புரியும்படியாகத் தமிழிலேயே உபந்யாஸமாகச் சொல்ல வேண்டிய

தென்றும் கோரிக்கை ஏற்பட்டிருந்ததாக அடுத்த நிகழ்ச்சியால் தெரியவந்தது. ஸ்ரீ உவே. உத்தரமேரூர் வாஸுதேவாசாரியர் ஸ்வாமி, கோழியாலம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி, குளத்தூர் விஜயராகவாசாரியர் ஸ்வாமி, K. வரதாசாரியர் ஸ்வாமி, நாவல் பாக்கம் வரதாசாரியர் ஸ்வாமி, வேளியநல்லூர் ஸ்ரீநிவாஸதாதாசாரியர் ஸ்வாமி, உத்த மூர் வீரராகவாசாரியர் ஸ்வாமி, பிரம்மதேசம் ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீகார்யம் சித்ரகூடம் விஜயராகவாசாரியர் ஸ்வாமி முதலான வித்வான்கள் ப்ரஸன்னர்களா யிருந்தனர். விஷயம் சொல்ல ஆரம்பிக்கவேணுமென்று பொதுவாக ஸாதித் தாயிற்று. ஒரு கார்யஸ்தர் ஒலி பெருக்கியைக் கொணர்ந்து ஒரு வித்வானெதிரில் வைத்தார். அவர் ஆபிமுக்கியம் காட்டாமையினாலோ, பிறகு ஆகட்டுமென்று ஜாடைகாட்டினமையாலோ அவ்வொலி பெருக்கியை யெடுத்து........மற்றொரு வித்வா னெதிரில் வைத்தார். அவர் சதுஸ்ஸூத்ரியில் விஷயம் சொல்லப் போவதாகப் பீடிகை கூறி ஆரம்பித்துச் சொல்லி வந்தார். பத்து நிமிஷமான பிறகு முந்தின வித்வான் திடீரென்று தாமாகவே ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்தார். உடனே ஒலிபெருக்கி அவரெதிரில் நகர்த்தி வைக்கப்பட்டது. அவர் ஒரு கால்மணி சொன்னார். மறுபடியும் ஒலிபெருக்கி முன்னே ஆரம்பித்த வித்வானிடம் வந்தது. பூர்வசேஷமாக ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். 'அதைச் சொல்லப்போகிறேன், இதைச் சொல்லவேணுமென்று உத்தேசிக்கிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞாவாக்கியங்கள் ப்ரபல மாகத் திரும்பித் திரும்பி வருகின்றனவேயன்றி விஷயமொன்றும் வந்தபாடில்லை. ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் சொன்னால் ஏதாவது வருமோ என்னவோ? பக்கங்களிலுள்ள விவேகிகள் 'இது என்ன பாட்டிக் கதை! இது என்ன அம்மையார் புராணம்? என்னவுமாரம்பித்தார்கள். அவர்களுக்குஅப்படியிருந்தது போலும்.

அஸ்யாமவஸ்தாயாம் அண்ணாஸ்வாமி அதிககாலம் அங்கே யிருக்க முடியாத அஸ்வாஸ்த்யத்தை முன்னிட்டுச் சிறிது விஜ்ஞாபனம் செய்துவிட்டுப் போகக் கருதி ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேயே பேசத் தொடங்கினர். என்ன பேசினரென்பது இதில் அடுத்தபடி ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேயே வெளியாகிறது. வித்வத்ஸதஸ்ஸில் வித்வான்கள் பேசுவது ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேதானிருக்க வேண்டுமென்பது வற்புறுத்திக் கூறப் பட்டது. சாரீரகமீமாம்ஸையில் அத்வைதவாத நிரஸந பூர்வகமாக விசிஷ்டாத்வைத ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்யப்படுவது போலவே ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை யென்றும் மூதலிக்கப்படுகிற தென்பதுதான் அண்ணா ஸ்வாமியின் உபந்யாஸ விஷயம். ஒரு இருபது நிமிஷம் இதைப் பேசிவிட்டு ஸ்வாமி புறப்படுமளவிலே, ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸதஸ்யர்களை நோக்கி ஸாதித்தருளினதாவது,

> " சில வருஷங்களுக்கு முன்பு ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி வர்த்தமான ஸ்ரீவான மாமலை ஜீயர் ஸ்வாமி திருவல்லிக்கேணிக் கெழுந்தருளியிருந்தபோது ஒருநாள் மடத்தில் நடந்த மஹா கோஷ்டியில் அண்ணா ஸ்வாமி * நோற்றநோன்பு திருவாய்மொழி யுபந்யாஸம் மூன்றுமணி காலம் நடத்தினர். அப்போது நானும் (பூர்வாச்ரமத்தில்) அங்குப் போயிருந்தேன். அது இன்னமும் என் காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதேபோல் * ஆராவமுதே திருவாய்மொழி யநுபவம் ஒருநாள் இங்கு தற்கால தேஹநிலைமைக்கிணங்க ஒருமணி கால மாவது நடக்கவேணும் இது என்னுடைய பாரிப்பு" என்று.

அதை ஸ்ரீ கார்யம் ஸ்வாமியும் கொஞ்சம் விவரித்து அநுவதித்து 'ஆண்டவன் இதைப்பற்றி அடிக்கடி ஸாதித்தாகிறது; ஒருநாள் இது அவசியம் நடத்தியேயாக வேண்டும்' என்று பலருமறியச் சொல்ல; 'அதற்கென்ன? ஆ ரா வ மு து என்கிற ஐந்தெழுத்துக்கு ஐந்து மணி காலம் விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறேன்; பத்து நாளிருக்கிறதே." என்று ஸாதித்துவிட்டுத் திரும்பினர் அண்ணா ஸ்வாமி.

॥ श्रीः ॥

श्रीकाञ्चीपुर्याम् श्रीमत्परमहंसेत्यादि श्रीमदाण्डवन्सन्निधाने १४-३-६४ दिने
श्रीकाञ्ची प्रतिवादिभयङ्कर अण्णङ्गराचार्यकृतः शारीरकमीमांसासारार्थविषयकः उपन्यास एषः ।

कतिपयदिनैरनारोग्यमतिमात्रमनुभवन्नेष जनः श्रीचरणानां चिरानुवृत्तप्रेमभूमनिबन्धनामाज्ञामवतंसयन्निदानीमत्रोपस्थितः । अधिकमवकाशमत्र क्षेप्तुमशक्नुवन् मदीयां वाचं शुश्रूषमाणानां श्रीचरणानां मनोरथं मनागिव परिपूर्य प्रयातुकाम इदं संक्षेपेण विज्ञापये । वस्तुतो विद्वद्दलानां श्रीचरणानामाध्यक्ष्येण विभूषिते विद्वन्मणिभिरापूरिते चास्मिन् सदसि परमगभीरमधुरया दैव्या वाण्या व्यवहारं निषिध्य जन्मभाषया व्यवहारसंविधानं नैव साम्प्रतमुत्पश्यामि । अत्रोपस्थिताः प्रायः संस्कृतज्ञा एव; अतदभिज्ञाः कतिपये स्त्रैणप्रमुखास्सन्तु नाम । विद्वत्सदसि विचार्यमाणानां शास्त्रीयविषयाणां द्राविड्या गिरा कथनेऽपि तान् असंस्कृतज्ञा नैव प्रतिपत्तुमीशते । ततश्च द्राविड्यैव व्यवहर्तव्यमिति कृतं संविधानं नाहमाद्रिये । गैर्वाण्यैव वाण्या वक्ष्ये ।

भगवद्बादरायणप्रणीतायाः शारीरकमीमांसाया अद्वैतवादनिरसनपूर्वकं विशिष्टाद्वैतवादप्रतिष्ठापनमेव न प्राधनमुद्देश्यम् ; श्रीमन्नारायणपारम्यप्रतिष्ठापनमपि तथेति संप्रति मदीयविज्ञप्तिसर्वस्वम् । शारीरकमीमांसायां प्रथमाध्याय तृतीयपादे प्रथमाधिकरणे [* द्युभ्वाद्यधिकरणे] * मुक्तोपसृप्यव्यपदेशाच्च * भेदव्यपदेशात् * * स्थित्यदनाभ्यां च * इतीदं सूत्रत्रितयं विराजते । अत्र प्राथमिकेन सूत्रेण मुक्तिदशायां जीवात्मपरमात्मनोः प्राप्तृप्राप्यभावस्य भेदनियतस्य श्रुतौ व्यपदिश्यमानताकथनेन भेदः प्रतिष्ठापितः । द्वितीयसूत्रेण श्रुतौ जीवात्मपरमात्मनोः साक्षादेव स्वरूपभेदव्यप्रदेशोऽस्तीति सुष्ठु संदर्शितम् । तृतीयसूत्रेण जीवात्मपरमात्मनोः स्वरूपैक्यविरुद्धं हेयसंबन्धार्हत्व-तदनर्हत्वरूपस्वभाववैलक्षण्यमुक्तम् । एतावता ग्रन्थेन * ब्रह्मवेद ब्रह्मैव भवतीति मुण्डकोपनिषदुपसंहारवाक्यं जीवस्य ब्रह्मभावापत्तिरित्येतदर्थपरं ये मन्यन्ते, तेषां निरासः प्राकाश्यत । अप्राकृतदेशविशेषे परमपुरुषसायुज्यप्राप्तिरेव अपुनरावृत्तिलक्षणमोक्षपुरुषार्थ इति, तादृशपुरुषार्थप्राप्तिश्च परमपुरुषशरणवरणेनैवेति, परमपुरुषशब्दवाच्यश्च श्रियःपतिर्नारायण एवेति च परमवैदिकानां वेदान्तिनां सिद्धान्तः शारीरकमीमांसानुगृहीतः । श्रियःपतिर्नारायण एव सूत्रकारैः परं ब्रह्मेति प्रकीर्तित इत्ययमर्थस्संप्रति प्रतिष्ठाप्यते । जगत्कारणवादीनि वेदान्तवाक्यानि सर्वाणि श्रीमन्नारायण एव पर्यवस्यन्तीति सूत्रकारः स्वयं सिद्धान्तितवानिति सुष्ठु प्रदर्शयामः । * अथातो ब्रह्मजिज्ञासेति ब्रह्मविचारं प्रस्तुत्य * जन्माद्यस्य यत इति द्वितीयसूत्रेण यस्माज्जगज्जन्मस्थितिलयाः प्रवर्तन्ते तद्ब्रह्मेति ब्रह्मणः प्रतिपत्त्युपायं प्रदर्शयामास । वेदान्तेषु तावत् जगत्कारणवादीनि वाक्यानि एकरूपाणि न सन्तीति, परस्परविरुद्धवत्प्रतीयन्त इति च प्रसिद्धमेतत् । कस्माच्चिदेकस्मादेव वस्तुनः जगज्जन्मस्थितिलयाः प्रवर्तन्त इति निश्चयस्तावदावश्यकः । मिथो विरुद्धैः कारणवाक्यैः कथमेष निश्चयस्सुकर इति जायमानां शङ्काम् सर्वेषां कारणवाक्यानाम् ऐककण्ठ्यप्रदर्शनेन क्रमशः परिहरति सूत्रकारः । साकांक्षाणां वचसां निराकांक्षेषु पर्यवसानं न्याय्यमिति सर्वसंप्रतिपन्नम् । एतदेव हृदि दधद्भगवान् बादरायणः ईक्षत्यादिभिरधिकरणैः सर्वेषां कारणवाक्यानां पुरुषसूक्तादिप्रतिपन्ने नारायणे पर्यवसानं प्रादर्शयत । एतदेवेह सुव्यक्तमुपपाद्यते ॥ साकांक्षनिराकांक्षभेदेन कारणवाक्यानां द्वैविध्यं प्रथमतः प्रतिपत्तव्यम् । साकांक्षवाक्यानि च पुनः द्वेधा:— (१) सामान्यशब्दघटितत्वेन विशेषप्रतिपत्तिसापेक्षाणि, (२) अनुवादरूपत्वेन पुरोवादसापेक्षाणि चेति । * सदेव सोम्येदमग्र

आसीदेकमेवाद्वितीयम् * * सेयं देवतैक्षत * इत्यादीनि वाक्यानि सामान्यशब्दघटिततया विशेषप्रतिपत्तिसाकांक्षाणीति स्पष्टम् । * यतो वा इमानि भूतानीत्यादीनि तु अनुवादरूपतया पुरोवादसाकांक्षाणीति च स्पष्टम् । साकांक्षवाक्येषु तृतीयाऽपि काचन विधा वक्तव्या भवति—अयोग्यार्थप्रतिपादकतया योग्यार्थप्रतिपत्तिसाकांक्षतैव सा । * मामुपास्व ; एतदेवाहं मनुष्याय हिततमं मन्ये * इति इन्द्रवाक्यादीन्येवंविधानि प्रतिपत्तव्यानि ।

एवं त्रैविध्यमापन्नानि साकांक्षाणि कारणवाक्यानि स्वातन्त्र्येण वस्तुविशेषनिर्णये अक्षमाणीति निराकांक्षैरेव वाक्यविशेषैः वस्तुविशेषनिर्णयः कर्तव्यो भवति । योग्यार्थविशेषप्रतिपादकतया वाक्यान्तरनिरपेक्षाण्येव वाक्यानि निराकांक्षाणि प्रथन्ते । * एको ह वै नारायण आसीत् न ब्रह्मा नेशानः * इत्यादीन्येव तादृशानि वाक्यानीति सारविद्भिरवधारितम् । प्रदर्शिते वाक्यविशेषे नास्ति सामान्यशब्दघटना, न चास्त्यनुवादरूपता ; नापि चास्ति अयोग्यार्थप्रतिपादकता । सद्ब्रह्मात्मदेवतादिपदसद्भावे हि सामान्यशब्दघटितत्वशङ्का भवित्री ; नात्र तथा । यच्छब्दघटनासद्भावे हि अनुवादरूपता स्यात् ; न चात्र साऽस्ति । अथ अयोग्यार्थप्रतिपादकत्वाभावविशिष्टयोग्यार्थप्रतिपादकत्वपौष्कल्यमिह निरूपणीयमवशिष्यते । तदेव निरूपयामः । चतुस्सूत्रीसमनन्तरं पञ्चममधिकरणम्—ईक्षत्यधिकरणम् । तत्र * तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् * * गतिसामान्यात् * इति सूत्रद्वयं विशिष्यावधेयम् । साधारणेन सच्छब्देन देवताशब्देन च घटितायाः सद्विद्यायाः पुरुषसूक्तप्रतिपन्ने श्रीमन्नारायणे पर्यवसानं प्रदर्शितमुपात्तसूत्रद्वयेनेति वेदितव्यम् । * तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशादिति सूत्रार्थस्तु प्रथममवगन्तव्यः । तन्निष्ठस्येति तच्छब्देन सूत्रकारबुद्धिस्थ विषयवाक्यगतसच्छब्दवाच्यं परामृश्यते ; तथाच सदुपासकस्येत्यर्थ आयातः । सदुपासकस्य मुक्तेरुपदिश्यमानत्वात् प्रकृतसच्छब्दवाच्यं वस्तु न प्रधानं भवितुमर्हतीति सूत्रार्थो निष्पन्नः । प्रधानमेव जगत्कारणमिति वदतां निरसनं हि प्रकृतम् । पुरुषसूक्ते उत्तरनारायणे च * तमेवं विद्वानमृत इह भवति । नान्यः पन्था अयनाय विद्यते * इति, * नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय * इति च मोक्षोपायोपासनविषयत्वं नारायणासाधारणं श्रुतम् । अत्रापि सद्विद्याप्रकरणे * आचार्यवान्पुरुषो वेद, तस्य तावदेव चिरम्, यावन्न विमोक्ष्ये, अथ सम्पत्स्ये * इति [छान्दोग्ये] सदुपासनस्य मोक्षोपायत्वमाम्नातमस्ति । सदुपासननिष्ठस्य शरीरपातावधिको मोक्षप्राप्तौ विलम्बः, शरीरपातादूर्ध्वं मुक्तो भवतीति श्रुत्यर्थः । तेनैतेन मोक्षोपायोपासनविषयत्वरूपेण प्रत्यभिज्ञापकेन स नारायण एव इदं सदिति निश्चीयमानत्वात् प्रकृतं सत् प्रधानं न भवतीति सूत्रतात्पर्यमवसीयते । * तमेवं विद्वानमृत इह भवति । नान्यः पन्था अयनाय विद्यते, * नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय * इत्यादिभिर्वाक्यैः नारायणोपासनमेव मोक्षोपाय इति सुस्पष्टमवधारिते सति, * तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् * इति सूत्रयन्महर्षिः तन्निष्ठशब्देन नारायणोपासकमेव विवक्षतीति निर्धारणे कः प्रत्यूहः ॥ अथ * गतिसामान्यादितिसूत्रमपि प्रकृतार्थवैशद्यमुत्पादयति । सर्वेषां कारणवाक्यानामैकार्थ्यस्यावश्यकत्वात् * अथ पुरुषो ह वै नारायणोऽकामयत । प्रजास्सृजेयेति * इत्यादिषु च नारायणस्य कारणत्वश्रवणात् सद्विद्यागतयोस्सामान्ययोः सच्छब्ददेवताशब्दयोः कारणवाचिनोः नारायणाख्यदेवताविशेषे पर्यवसानमवर्जनीयमिति सर्वं समञ्जसम् ॥

திருநக்ஷத்திரத்திற்கு முதல்நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை (மேலேகண்ட நியமனப்படி) ஆராவமுதே உபந்யாஸம் பகல் 3 மணிமுதல் நடக்கப்போகிற தென்பதையும், அன்று வேறு எந்த வித்வானுடைய சொற்பொழிவுக்கும் அவகாசம் கிடைக்காதென்பதையும், அவசியமாக யாராவது சொல்லவேண்டியதாக ஏற்பட்டால் ½-மணிக்கு மேல் 3-மணிக்குள் அது முடிவு பெறவேண்டும் என்பதையும் முதனாள் சனிக்கிழமை ஸதஸ்ஸிலேயே ஸ்ரீமதாண்டவன் தாமே சோதிவாய் திறந்து ஸாதித்தாயிற்று. அதன்படியே மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை 3-மணிக்கு ஆராவமுதே உபந்யாஸம் ஆரம்பமாயிற்று. அப்போது தேவப்பெருமாளுக்குப் பங்குனி யுத்தரத் திருநாள் நடந்து கொண்டிருப்பதால் 6-மணிக்குமேல் திருவீதியுத்ஸவகாலமாகையினால் 5-50க்கு உபந்யாஸம் ஸசேஷமாக நிறுத்தப்பட்டது. மறுநாள் திருநக்ஷத்திரமாதலால் ஸசேஷமாகவே நின்றது. அந்தவுபந்யாஸமும் மறுநாளே அண்ணாஸ்வாமி திருக்கையினாலேயே யெழுதப்பட்டிருந்தது. அதுவும் இதில் வெளிவருகின்றது.

நிகழ்ச்சியெழுதி வெளியிட்ட மஹாபுருஷரைப்பற்றி நிகமனம் செய்வோம். 'உபயவேதாந்த வித்வான் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியும் ஸதஸ்ஸில் கலந்து கொண்டார்' என்றெழுதியுள்ளாரிவர். கலந்து கொள்வதாவது என்னவென்று விசாரிக்கவேணும். ஒரு விஷவைத்யன் தேள்கடி பாம்புகடி சிகித்ஸை என்று பலகை போட்டு 'தேள்கடிக்கு மந்திரித்தால் நாலணா; பாம்புகடிக்கு மந்திரித்தால் இரண்டு ரூபா' என்று விளம்பரம் செய்திருந்தான். ஒருவன் பாம்புகடியுண்டு மந்திரவாதத்திற்கு ஓடிவந்தான். பாம்புகடியென்று சொன்னால் இரண்டுரூபா கொடுக்கவேண்டி வருமேயென்று தேள் கொட்டினதாகச் சொல்லி நாலணாவை வைத்தான். விஷவைத்யன் தேள்மந்திரம் ஜபிக்க, வேதனை குறையாமல் அதிகரிக்கவே கதறத் தொடங்கினான். 'தேள் கொட்டிற்றா? பாம்பு கடித்ததா? உள்ளபடி சொல்'. என்கிறான் மாந்திரிகன்; தேள்தான் கொட்டிற்று; பாம்பு மந்திரத்தையும் கலந்து கொள்ளப்பா' என்கிறான் கடியுண்டவன்; அதுஸரி, நீ நாலணாவோடு இரண்டு ரூபாயையும் கலந்துகொள் என்கிறான் மருத்துவன். இம் மஹாபுருஷர் கருதுகிற கலந்துகொள்ளும்விதம் எதுவோ அறியோம். "ஆண்டவனும் கலந்துகொண்டாயிற்று" என்றெழுதி யிருக்கிறேனே யென்பர். சில மடாதிபதிகள் வித்வான்களைப் பேசச் சொல்லிவிட்டுத் தாம் உள்ளேசென்று சயனிப்பதுண்டு; அப்படியன்றிக்கே ஸதஸ்ஸைவிட்டுப் பிரியாதே கலந்துகொண்டே யிருந்தார் என்று இவர்க்கு விவக்ஷிதம்போலும். மேலே சதுஸ்ஸூத்ரியை ஒருவர் விவரித்ததைப்பற்றி யெழுதுமிவர் அதை அவர் லாகவமாகப் பேசிவிட்டாரென்றெழுதியுள்ளார். கௌரவமாகப் பேசுவது, லாகவமாகப் பேசுவது என்கிற வழக்குக்களை யறியாதாரில்லை. எளிதாகப் பேசினாரென்ன வேண்டுமிடத்து லாகவமாகப் பேசினாரென்றெழுதக் கற்றவர் இவரே போலும். "தேவரீருடைய தேவியார் மஹாஸாத்வி" என்று சொல்ல நினைத்த வொருவர் "தேவரீருடைய தேவியார் மஹா ஸ்வைரிணி" என்று சொல்லிப் பெற்ற பரிசு ப்ரஸித்தமன்றோ. இப்படிப்பட்ட வாக்மிகள் இந்நிலவுலகில் திகழ்வது விநோத ரஸிகர்களின் பாக்கிய விசேஷமே.

லாகவமாக உபந்யஸித்தவர்களோ, கௌரவமாக உபந்யஸித்தவர்களோ தம்தம் உபந்யாஸங்களை யெழுதி வெளியிடும்படி செய்தால் அப்போது உலகுக்குப் பல தத்துவங்கள் தெரியவரும். எப்படியும் ஸ்ரீரங்கநாத பத்ரிகை வெளிவருகின்றதே.

ஸ்வாதிகாரவிருத்தாஸு க்ரியா ஸ்வஹஹ ஸாஹஸாத்.

ந்யஸ்தஹஸ்தோ ஜநோ நூநம் அநுதாபேந சுத்த்யதி.

ஶ்ரீ:

ஆராவமுதநுபவம்.

திருக்குடந்தையாண்டவன் திருமுன்பே 22—3—64ல்

ஸ்ரீ காஞ்சீ. ப்ர. அண்ணங்கராசார்ய தாஸன் விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டது.

ஹ்ருதி மதுரம் மது மதுரம் த்ராக்ஷா மதுரா ஸிதாபி மதுரைவ.

மதுராதபி மதுரதரா Zபர்யாப்தாம்ருதஹரே: சுதாலஹரீ.

—அவதாரிகை—

திவ்யதேசத் தெம்பெருமான்களுக்கு விசித்திரமான திருநாமங்கள் அமைந்துள்ளன. அழகிய மணவாளன், திருவேங்கடமுடையான், பேரருளாளன், பத்தராவி, வைத்தமாநிதி, குழைக்காதன்; சௌரிப்பெருமாள், பரிமளரங்கன், புருஷோத்தமன், குடமாடுகூத்தன், ஆமருவியப்பன், வயலாலி மணவாளன், மாயக்கூத்தன், தாடாளன் ....என்றிப்படியுள்ள விலக்ஷணமான திருநாமங்களினிடையே ஆராவமுது என்கிற திருநாமம் உண்மையில் ஆராவமுதமாகவே அமைந்துள்ளது. அபர்யாப்தாம்ருதமென்று வடமொழியில் வ்யவஹாரமிருந்தாலும் ஆராவமுது என்னும்போது உண்டாகுமினிமையின் ஏகதேசமும் அதில் உண்டாவதில்லை. 'ஆராவமுதன்' என்பதிற் காட்டிலும் 'ஆராவமுது' என்பது அதிமநோஹரமான வ்யபதேசம். அமலனுதிபிரான் முடிவில் "என்னமுதினைக்கண்ட கண்கள்" என்ற சந்தையின் சுவையறியாதார் "என்னமுதனை" என்று ஓதுவர். அதைக் கேட்கும்போது அடியேனுக்கு மிக வெறுப்பும் வெகுளியுமுண்டாகும். ஒரு சேதநவ்யக்தியென்று தோற்றுகைக்காக 'அமுதன்' என்றாலும் அமுது என்னுஞ் சொல்லிலுள்ள இனிமை அப்ரமேயம். "மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணா" என்றதிற் காட்டிலும் "மருந்தும் பொருளும் அமுதமுந்தானே" என்பதன்றோ மிகமிக ரஸிப்பது. அடியேன் ஒருவிசை திருக்கண்ணமங்கைக்கு விடைகொண்டிருந்தபோது 'பெருமாள் திருநாமமென்ன?' என்று கேட்க; ப்ருஹத் பஹிஸ் ஸிந்துநாதன் என்று செவிபிளக்கச் சொன்னார் பட்டாசார். திருமங்கையாழ்வார் இத்தலத்திற்குத் திருமொழி தொடங்கும்போதே பெரும்புறக்கடலை என்றருளிச் செய்ததனால் அதை ஸம்ஸ்க்ருதப்படுத்தி [பெரு—ப்ருஹத், புறம்—பஹி:, கடல்—ஸிந்து என்றாக்கி] வ்யவஹரிக்கத் தொடங்கி விட்டார்களென்று நினைத்தேன். இது பொருத்தமான மொழிபெயர்ப்புமன்று. அடியேன் மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் ஸேவிக்கப்போனபோது திருவண்பரிசாரத்தில் பெருமாள் திருநாமமென்னவென்று கேட்க, 'திருவாழ்மார்பனென்று உங்களாழ்வார் பாடியிருக்கிறாரே' என்றார் அர்ச்சகர். இப்படியே திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்றாற்றில் கேட்டபோது 'இமையவரப்பனென்று உங்களாழ்வார் பாடியிருக்கிறாரமே, அதுவேதான்' என்றார். இங்ஙனே பலவிடங்களில் ஆழ்வாருகந்தருளின திருநாமமே வழங்கி வருவதாகக் கண்டேன்.

ஆராவமுதென்கிற திருநாமம் ஏற்கெனவே யிருந்ததை ஆழ்வார் அருளிச் செய்தாரா? அல்லது ஆழ்வாரருளிச் செய்தபிறகே இத்திருநாமம் வழங்கிவரத் தொடங்கியதா? என்று அடியேன விமர்சித்ததுண்டு. இங்ஙனே பல விமர்சங்கள் ப்ராப்தமாக, இவை நமக்கு நிலமல்லவென்று விட்டிட்டேன். வானமாமலையில் பெரிய தடாகத்தைச் சேற்றுத்தாமரையென்று வழங்கி வருவதும், ஒரு சோலையைத் தேனமாம்பொழிலென்று வழங்கிவருவதும், திருமோகூரில் ஏரியைத் தாளதாமரையென்று வழங்கிவருவதும் இங்ஙனே மற்றும் பலபலவும் திவ்ய ப்ரபந்தோபஜ்ஞமென்பதில் ஐயமில்லையன்றோ. உலகத்தை ஸாரமாகப் பிரித்தால் ப்ரமாணம்,

ப்ரமாதா, ப்ரமேயம் என்று மூவகையாகப் பிரியும். ப்ரமாணம்—ஆழ்வாரருளிச் செயல். ப்ரமாதா—அருளிச்செயலை யோதுமவர்கள். ப்ரமேயம்—அவ்வருளிச்செய லால் அநுபவிக்கப்படும் எம்பெருமான்; இம்மூன்று வகுப்பையும் அமுதாகவே ஆழ்வார் அநுபவிக்கிறார். * தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன் * என்ற திருவாய்மொழியினாலும், * நல்லவமுதம்-பரகாலன் பனுவல்களே * என்ற தனியனாலும் ப்ரமாணம் அமுதாகத் தேறிற்று. (* பக்தாம்ருதம்-த்ராவிட வேதஸாகரம் * என்ற ஸ்ரீமந்நாதமுனி ஸ்ரீஸூக்தியையுங் கொள்ளலாம்.) *வைகல் பாடவல்லார் வானோர்க்கு ஆராவமுதே * என்ற ஸ்ரீஸூக்தியினால் ப்ரமாதாக்கள் அமுதாகத் தேறினார்கள். இனி ப்ரமேயம் திவ்யதேசத் தெம்பெருமான்களாகை யாலே அவர்களையும் அமுதாக அநுபவித்த விடங்கள் பலபல. * அண்டர்கோனணி யரங்க னென்னமுது * அடியேன் மேவி யமர்கின்றவமுதே-திருவேங்கடத்தெம் பெருமானே * சோலைமலைக்கரசே கண்ணபுரத்தமுதே! * திருமெய்யத்தின்னமுத வெள்ளத்தை * அமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே * ஆராவின்னமுதைத் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற * அமுதத்தினைக் கண்ணமங்கையுள் *.......... இங்ஙனே அமுதாக அநுபவித்த விடங்கள் அனேகமிருந்தாலும் அவையெல்லாம் உபபத நிரூபணீயங்களாயிருக்கு மத்தனையே. உபபத நிரபேக்ஷமாய் ஸ்வயமேவ நிரூபகமாயிருக்கும் திருநாமம் ஆராவமுதென்ப தொன்றேயாம். பேரருளாள னென்னுந் திருநாமம் தேவப்பெருமாளுக்கும் திருக்குறுங்குடிப் பெருமாளுக்கும் தருநாங்கூர்ச் செம்பொன்செய்கோயில் பெருமாளுக்கும் வழங்கும். பத்தராவி யென்னும் திருநாமம் திருநின்றவூர்ப் பெருமாளுக்கும் திருக்கண்ணமங்கைப் பிரானுக்கும் வழங்கும். இங்ஙனே பல காணலாம். ஆராவமுதென்கிற திருநாமம் திருக்குடந்தைப் பெருமானுக்கே அஸாதாரணமாயுள்ளது.

திருக்குடந்தையிலீடுபட்ட ஆழ்வார்கள் பலருளரெனினும் நம்மாழ்வாருடையவும் திருமங்கையாழ்வாருடையவும் ஈடுபாடு அதிவிலக்ஷணம். நம்மாழ்வாரீடுபட்டுள்ள திருப்பதிகள் ஒரு முப்பது இருந்தாலும் திருக்குடந்தையிலீடுபாடு அப்ரதிமமென்பது பற்றிக் கேண்மின். திருவாய்மொழியின் முடிவில் * சூழ்விசும் பணிமுகிற் பதிகம் திருநாட்டி லநுபவத்தைப் பரக்கப்பேசுவது. அங்கு லீலாவிபூதியின் நினைவு வருவதற்கே ப்ரஸக்தி கிடையாது. அப்படியிருந்தும் "குடந்தையன் கோவலன் குடியடியார்க்கு—தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர்" என்கிற பாசுரம் மிக வற்புதமாக அவதரித்துள்ளது. அங்குள்ள ஸூரிகள் இவர்களை உபசரிக்கும்போது "இவர்கள் திருக்குடந்தை யெம்பெருமான் திருக்குணங்களிலே ஸந்தானமாக ஈடுபட்டவர்கள்" என்று சொல்லித் தொடர்ந்து தோத்திரம் செய்ததாகச் சொல்லிற்று. திருவரங்கம், திருவேங்கடம், திருமாலிருஞ்சோலை முதலான தலங்கள் கிடக்க, அவற்றையெல்லாம் விட்டுத் திருக்குடந்தையிலீடுபாட்டை யெடுத்துரைத்துத் தோத்திரம் செய்வதாக வருளிச்செய்ததன் காரணம் ஆராயுமளவில், திவ்யப்ரந்தங்களெல்லாம் லோபித்திருந்த காலத்தில் * ஆராவமுதே யென்கிற பதிகமொன்றுமட்டும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் திருச்செவியிலேபட, அதிலிருந்தே நாலாயிரமும் புநரவதாரம் செய்ய ப்ராப்தமாயிற்றென்று ஐதிஹ்யமாகையினாலே ஆழ்வார்க்கும் அங்குள்ள ஸூரிகளுக்கும் பவிஷ்யத்ஜ்ஞானமிருந்தே இப்படி பாசுரம் தோன்ற நேர்ந்ததென்பது ரஹஸ்யமருமம், மேலே கோவலன் என்பதிலும் ஒரு மருமமுண்டு. அதன் விவரணம் இங்கு அநபேக்ஷிதமென்று விடுக்கப்படுகிறது. இவ்வாறாக நம்மாழ்வார்க்குத் திருக்குடந்தையிலே அபிநிவேசமிருக்கும்படியை யுணர்ந்தே திருமங்கையாழ்வார் ஸ்வப்ரபந்தாரம்பத்திலேயே * சூழ்புனல் குடந்தையே தொழுது * என்றும் * சொற்பொருளாளீர்! சொல்லுகேன் வம்மின் சூழ்புனற் குடந்தையே தொழுமின் * என்றருளிச்செய்த தன்றியும், சரமப்ரபந்தமான திருநெடுந்தாண்டகத்தை முடித்தருளும்

போதும் "தண்குடந்தைக் கிடந்தமாலை நெடியானை யடிநாயேன் நினைந்திட்டேனே" என்று நம்மாழ்வாரைப் போலவே திருக்குடந்தை நினைவாகவே முடித்தருளினர். அடுத்த பாசுரத்தில் ஒரு விசேஷத்தையும் அற்புதமாகக் காட்டி நின்றார். (அதாவது) * அன்னமாய் முனிவரோடு அமரரேத்த அருமறையை வெளிப்படுத்தவம்மான் * என்று, நம்மாழ்வார்க்குத் திருநாட்டில் திருக்குடந்தை நினைவுவருவதற்குறுப்பான ஐதிஹ்யத்தை முத்ராலங்கார ரீதியில் காட்டிவைத்தார். ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "நாதயாமுனர் போல்வாரை அன்னமென்னும்" என்றருளிச் செய்தபடி அன்னமாயும், 'நாதமுனிகள்' என்னலாம்படி முனிவராயுமுள்ள ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளோடு கூட [அமரர் ஏத்த] திருக்குருகூரிலுள்ள நிலத்தேவர்கள் துதிக்க, [அருமறையை வெளிப்படுத்த வம்மான்] "நாதனுக்கு நாலாயிரமுரைத்தான் வாழியே" என்கிற படியே அருந்தமிழ் மறையை நம்மாழ்வார் வெளியிட்டருளினபடி காட்டிற்றாயிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் சிறிய பெரிய திருமடல்களருளிச் செய்தவர். சிறிய திருமடலிலே தர்மார்த்தகாமங்களென்கிற மூன்றுதான் புருஷார்த்தமென்று ஸாதித்து, உடனே மோக்ஷமென்று ஒரு புருஷார்த்த முண்டென்பார் அவிவேகிகளென்று மருளிச்செய்து, அந்த அவிவேகத்தை உபபாதிப்பதாகத் தொடங்கி "ஆராவமுதமங்கெய்தி, அதில் நின்றும் வாராதொழிவ தொன்றுண்டே" என்றருளிய ஸ்ரீஸூக்தி மிகவினிது. இங்கே ஆழ்வாருடைய விவக்ஷிதம் என்னவென்றால், "இங்கேகாண இப்பிறப்பே மகிழ்வர் எல்லியுங் காலையே" என்ற நம்மாழ்வாருளிச்செயலின்படி இங்கு அர்ச்சாவதாரா நுபவத்திற்கு மேற்பட மோக்ஷாநுபவமென்பதே இல்லையாயிருக்க, அங்கே ஆராவமுதமிருப்பதாகவும், அதையே நிரந்தரமநுபவித்துக்கொண்டு இந்நிலத்திற்குத் திரும்பிவருதலின்றியே யிருப்பதாகவும் சொல்லுவது என்ன பேதைமை! ஆராவமுதநுபவம் உண்மையில் இங்கேயாயிருக்க, அங்கேயென்பது ஒரு அபத்தம்; அப்படியிருந்தாலும், அங்கு அநுபவித்தவாறே அது கசத்துப்போய் உண்மையாக இங்கு அநுபவித்துக்கொண்டிருந்த ஆராவமுதையநுபவிக்கப் பதறியோடி வரவேண்டியிருக்க "நச புநராவர்த்ததே நச புநராவர்த்ததே" என்று மீட்சியில்லையாகச் சொல்லுவது மற்றோர் அஸம்பத்தம். நியாயமாகாது. அல்பமும் அஸாரமுமான அந்த போகமெங்கே! அநல்பமும் ஸாரதமமுமான இந்த போகமெங்கே! என்று ஏசுவது இங்குத் திருமங்கையாழ்வார்க்கு விவக்ஷிதம்.

ஆஸ்திகாக்ரேஸரரான இவ்வாழ்வார் மோக்ஷபுருஷார்த்தத்தை இல்லை செய்வது நியாயமோவென்று சில பரமைகாந்திகள் சங்கிக்கக்கூடும். இங்கு * நஹி நிந்தா நியாயத்தை ஸ்மரிப்பது. அர்ச்சாவதாரப்ரசம்ஸை இங்கு விவக்ஷிதமேயொழிய மோக்ஷதூஷணம் சிறிதும் விவக்ஷிதமன்று. நம்முடைய தைத்திரீய யஜுர்வேதமுங் கூட ஆறுவது காண்டத்தின் ஆரம்பத்தில் "கோ ஹி தத் வேத? யத்யமுஷ்மிந் லோகே அஸ்தி வா ந வேதி" என்றோதிவைத்தது. 'மேலுலகில் ஒன்றுண்டோ இல்லையோ? யார் கண்டார்?' என்பது இந்த வேதவாக்கின் பொருள். இதுவும் நஹிநிந்தாந்யாயத்தினால்தான் உபபத்தியடையக் கூடியது. திருமங்கையாழ்வார் அர்ச்சாவதார ப்ரசம்ஸையைக் கருதினர். வேத புருஷன் ஒரு அல்ப ஸூகப்ரசம்ஸையைக் கருதினன். இது நிற்க.

ஆராவமுதமங்கெய்தி யென்கிற சொற் போக்கை நோக்குமிடத்து, பரமபதத்திலே ஆராவமுதம் அநுபவிக்கப் படுவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென்பதும் அதனை இவ்வாழ்வார் மறுக்கின்றாரென்பதும் தெரியவருகின்றதன்றோ. பரமபதத்தில் ஆராவமுதம் அநுபவிக்கப் படுவதாக எங்கு ஓதப்பட்டிருக்கின்றதென்று பார்க்கவேணும். "ரஸோ வை ஸ:; ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வா ஆநந்தீ பவதி" என்கிற தைத்திரீயோபநிஷத்தைக் கொள்ளலாம். அதில் அமுதமென்கிற சொல் இல்லையே யென்னில்; சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் (8-3-4) * ஏததம்ருதம் ஏதத்பயம்

ஏதத் ப்ரஹ்ம * என்றோதப்பட்டுள்ளது. "ஏததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி" என்றது போதுமே. சாரீரக மீமாம்ஸையில் (1-3ல்) ப்ரமிதாதிகரணம், தேவதாதிகரணம், மத்வதிகரணம் என்று முறையே மூன்று அதிகரணங்களுள்ளன. இம்மூன்றதிகரணங்களின் ப்ரமேயத்தைச் சுருக்கமாக விஜ்ஞாபித்து, "மத்வதிகரணத்தில் * மத்வாதிஷ்வஸம்பவாத் அநதிகாரம் ஜைமிநி: * என்கிற ஸூத்ரத்தைப் பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரமாகவும் *பாவம் து பாதராயணோஸ்தி ஹி* என்கிற ஸூத்ரத்தை ஸித்தாந்த ஸூத்ரமாகவும் வியாஸர் கொண்டிருக்கிறார்; ஆனால் திருமங்கையாழ்வார் திருவுள்ளத்தால் பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரந்தான் ஸித்தாந்த ஸூத்ரமாகக் கொள்ளப்பட்டது" என்று விரிவாக உபபாதித்தேன். ஆனால் இங்கு ஸம்க்ஷேபருசியால் அதைச்சுருக்கமாக எழுதுகின்றேன். ப்ரஹ்மவித்யைகள் பலவற்றுள் மதுவித்யையுமொன்று. (அஸௌ வா ஆதித்யோ தேவமது.) ஆதித்யனுக்கு அந்தர்யாமியாகையாலே ஆதித்யனைச் சொல்லப்படுகிற பரப்ரஹ்மத்தை மதுவாக—அமுதமாக உபாஸித்துப் பேறு பெறுவதில் வஸு முதலான தேவர்களுக்கு அதிகாரமுண்டா இல்லையா என்று ஸம்சயம் ப்ராப்தமாக, இல்லையென்று பூர்வபக்ஷம்வர, உண்டென்று ஸித்தாந்தம். (இது வியாஸருடைய மதம்.) பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரத்தை ஸித்தாந்த ஸூத்ரமாகவே கொண்டவர் ஆழ்வார். அஸம்பவாத் என்பதற்கு ஸூத்ரகாராபிமதமான பொருள் வேறு; ஆழ்வார்க்கு அபிமதமான பொருள்வேறு. கடல் கடைகையில் உப்புச்சாறு கிளருவதெப்போதோவென்று கவிழ்தலையிட்டிருந்து, ஆவியகமே தித்திக்குமமுதமாய் தோளும் தோள்மாலையுமான ஆராவமுதைக் கண்ணெடுத்துங் காணகில்லாத இவர்கள் எம்பெருமானை மதுவாக உபாஸிக்கை அஸம்பாவிதமாகையாலே அதில் இவர்களுக்கு அதிகாரம் கிடையவே கிடையாதென்று திண்ணமாகக் கூறுகின்றாராழ்வார். இது அடியேனுடைய உல்லேகம்; ஆழ்வாருடைய அந்தரங்கத்தைத் தழுவியது. இப்படி பாஷ்யமுண்டா? தீபமுண்டா? ஸாரமுண்டா? என்கிற கேள்விகளுக்குச் செவிகொடுப்போமல்லோம். ஆக இவ்வளவும் அவதாரிகையாக விஜ்ஞாபித்தபடி; இனி பாசுரத்தில் இறங்குகிறேன்... *

ஆராவமுதே! அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே*
நீராயலைந்து கரையவுருக்குகின்ற நெடுமாலே*
சீரார்செந்நெல் கவரிவீசும் செழுநீர்த் திருக்குடந்தை*
ஏரார்கோலந் திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே!

அவ்வோ திவ்யதேசங்களுக்கு அவதரித்துள்ள பதிகங்களை ஒன்றுவிடாமல் பார்க்கலாம்; பதிகம் தொடங்கும்போதே அத்திருப்பதி யெம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை வாயாரச் சொல்லி விளிக்கும் பதிகம் வேறு கிடையாது, இஃதொன்றே. * மாயக்கூத்தா வாமனா! * என்று ஒரு பதிகம் தொடங்குகிறார். ஆனால் அப்பதிகத்திற்கு ஒரு திவ்யதேசமும் இலக்கன்று. * திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வா! * என்று ஒரு திவ்யதேசப் பதிகம் தொடங்குகிறார் கலியன். ஆனால் திருநாமத்தையிட்டு விளிக்கவில்லை. திருக்குடந்தையைப் பாடத் தொடங்கும்போதே ஆராவமுதே யென்ற விளியழகு வாசாமபூமியன்றோ. முற்பதிகத்தின் முடிவுபாசுரம் "வானோர்க்காராவமுதே" என்று தலைக்கட்டியதனால் அந்தாதித் தொடைக்குச் சேர "ஆராவமுதே" என்று தொடங்கவேண்டிற்று என்பார் இவ்வுபந்யாஸம் கேட்க அநதிகாரிகள் என்போமித்தனை. "அடைக்காய் திருத்திநான் வைத்தேன்" என்று முடித்து * வண்ணப் பவளமென்று தொடங்கவில்லையா? * விண்ணப்பமேயென்று முடித்து * செழுநீர்த் தடத்தென்று தொடங்கவில்லையா? இவ்விடங்களில் அந்தாதித் தொடை எங்கே?

[ஆராவமுதே.] எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் த்ருப்தி பயக்காத அம்ருதமே! என்று பொருள். இங்கு அநுபோக்தாக்கள் யார்? என்று கேள்விபிறக்க ப்ரஸக்தியேயில்லை. பக்தர்களைத் தவிர வேறு யார் அநுபவிக்கப் போகிறார்? பக்தர்களுக்கு

ஆராவமுதமே! என்றுதானே பொருளாகும். ஆனல் ஆருயிரப்படியில் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்வது அதுவொரு ஆராவமுத மென்னலாம்படியுள்ளது; "உன்னோடு பிறரோடு வாசியின்றியே எல்லார்க்குமொக்க ஸர்வகாலமும் அநுபவித்தாலும் ஆராத போக்யமே!" என்றார் பிள்ளான். இதை நம்பிள்ளையீடு மிக ரஸிப்பிக்கின்றது. எம்பெருமான் தன்னுடைய போக்யதையைத் தானே யநுபவித்துக் குமிழ்நீருண்பனும். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்திகள் கொண்டும் பாதுகாஸஹஸ்ர ஸ்ரீஸூக்தியொன்று கொண்டும் இதை மூதலிக்கிறேன். சக்ரவர்த்தி திருமகனுர் வேறு, திருவரங்கம் பெரியகோயிற் பெருமாள் வேறு என்பதில்லையன்றோ. மநுகுலமஹீபாலபரம்பரையில் ஆராத்ய தேவதையாக வந்தவரும், பட்டாபிஷேக ஸமயத்தில் ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானுக்குப் பரிசளிக்கப்பட்டவரும், அத்யாபி கோயிலில் ஸேவைஸாதிப்பவருமான பெருமாளும் நாராயணன்; ஆளிட்டந்தி தொழாதே ஸாக்ஷாத் ஸ்வயமே ஆராதித்த பெருமாளும் நாராயணன். தன்னைத் தானே ஆராதித்துக் கொள்வது தகுதியோ? என்று கேள்வி வரும். இதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்கிறார்— [ஸ்வயமத விபோ! ஸ்வேந ஸ்ரீரங்கதாமநி மைதிலீரமணவபுஷா ஸ்வார்ஹாணயாராதநாநி அஸி லம்பித:] தம்முடைய போக்யதையைத் தாமே அறிபவராய், அது பிறர்க்கு நிலமல்லாமையினாலே தம்மைத் தாமே ஆராதிக்கவேணுமென்று ஆளிடாமல் ஆராதித்தாராயிற்று. நம்பெருமாள் தம்முடைய போக்யதையிலே தாமே (தாமும்) ஈடுபட்டவரென்பதை [அக்ரே தார்க்ஷ்யேண பச்சாத் அஹிபதி சயநேந ஆத்மநா பார்ச்வயோச்ச ஸ்ரீபூமிப்யா மத்ருப்த்யா நயந சுலகநை ஸ் ஸேவ்யமாநாம்ருதௌகம்] உத்ஸவமூர்த்தியாகிய நம்பெருமாள் தம்முடைய முன்னழகையும், 'முன்னிலும் பின்னழகிய பெருமாள்!' என்றேத்தும்படியான பின்னழகையும் இரு பக்கங்களினழகையும், கண்டுகளிக்கக் குதுகலித்து எதிரே பெரியதிருவடியான வடிவத்தையும், பின்னே * அரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகில் வண்ணனை வடிவத்தையுங் கொண்டு அநுபவித்தும் திருப்திபெருதே யிருக்கும்படியைச் சொன்னாராயிற்று.

பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் "மநுஜத்வதிரோஹிதேந சக்யே வபுஷைகேந விரோதிநாம் நிராஸே, அபஜத் பரதாதிபேத மீசஸ் ஸ்வயமாராதயிதும் ஹி பாதுகே! த்வாம்." என்று அருளிச்செய்தது இதை யடிபொற்றியே. எம்பெருமான் மானிடவுருக்கொண்டு சக்ரவர்த்தித் திருமகனுய்த் திருவவதரித்தது விரோதி நிரஸனத்திற்காகவாகில் மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹ நரஸிம்ஹாத்யவதாரங்களிற் போல தானொருவனுகவே அவதரித்துக் காரியம் நிறைவேற்றியிருக்கலாம்; அங்ஙனன்றிக்கே பரதாதிகளாகவும் தன்னை வகுத்துக்கொண்டு திருவவதரித்தது எதற்காகவென்னில், தனக்கும் பரம போக்யமான தன்னுடைய பாதுகையைத் தானே ஆராதிக்கவேணுமென்று தனக்கு ஆசையுண்டாயிற்று; தானே ஸாக்ஷாத்தாக ஆராதித்தால் உலகம் ஏசுமேயென்று தம்பியாக வேற்றுருக்கொண்டு ஆராதித்தபடி என்பது இந்த சுலோகத்தின் கருத்து. ஆக, பிறர்க்குப் போலவே தனக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கும்படியை உபபாதித்தோமானேம். தனக்கு மாராதவமுத மென்றதாயிற்று.

ஆராவமுதேயென்று எடுத்து ஈட்டில் ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச் செய்யப்படுகிறது; "உத்தர பூமியிலே லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் வர்த்தியா நிற்க, இங்குத்தையாளொருவன் அங்கேறச் செல்ல, 'பிள்ளாய்! தக்ஷிண பூமியில் விசேஷமென்?' என்று கேட்க, 'திருவாய்மொழி யென்றொரு ப்ரபந்தமவதரித்து சிஷ்டர்கள் பரிக்ஹித்துப் போரக் கொண்டாடிக்கொடு போரா நின்றார்கள்' என்ன, 'அதிலே உனக்குப் போவதொரு சந்தை சொல்லிக்காணுய்' என்ன, 'ஆராவமுதேயென்கிற இத்தனையும் எனக்குப் போம்' என்ன, 'நாராயணுதி நாமங்கள் கிடக்க, இங்ஙனேயுமொரு நிர்தேசமுண்டாவதே! இச்சொல்லு நடையாடுகிற தேசத்தேறப் போவோம்' என்று அப்போதே புறப்பட்டுப் போந்தார்." என்று.

[அடியேனுடலம் நின்பால் அன்பாயே] இங்கு அடியேனுடலம் என்று சொல்லி யாக வேண்டிய அவசியமில்லை; என்னுடலம் என்றும் சொல்லலாம். "என்னை நெகிழ்க்கிலும் என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை" இத்யாதிகள் பலவுண்டே; ஆயினும் இங்கு அடியேனென்றது ஸ்வரூபஸித்தமான அடிமையையிட்டுச் சொன்ன தன்று; போக்யதையிலே யீடுபட்டு நெஞ்சுபறியுண்டு சொல்லுகிற வார்த்தை. இதற்குமேல் 'உடலம் நின்பால் அன்பாயே' என்றது சால விசித்திரம். அன்பு என்பது ஆத்மாவின் தர்மமேயொழிய உடலின் தருமமன்று. "உடலம் ஆத்ம தர்மங் கொள்ள" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸூக்தி இங்கே நினைக்கத்தக்கது. இது ஆத்ம தர்மம், இது தேஹதர்மம் என்று பகுக்க வொண்ணாதபடி யாயிற்று. ஆத்மாவின் தர்மமான சேஷத்வம் எப்படி உடலினால் பிரகாசமடைகின்றதோ, அப்படியே ஆத்ம தர்மமான அன்பும் உடலில்தானே விளக்கமுறும். வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி யிருக்குமாயிற்று ஆழ்வாருடைய அன்புதான்.

[நீராயலைந்து கரைய வுருக்குகின்ற] நீர்ப்பண்டமாக்குவது அலையச் செய்வது கரையச் செய்வது உருகச் செய்வது ஆகிய இவையெல்லாம் பாசுரம் பாடும்போ தன்று. இந்நிலைமைகளில் வாய்திறந்து பாடமுடியாதன்றோ. அவ்வோ நிலைமை களை யடைந்து கிடந்து பேசமுடியாமே சிறிது போதிருந்து பின்னை தேறித் தெளிந்து ஒருவாறு பேசுகிறபடி. (இவ்விடத்திலே அநுபவிக்க வேண்டியது மிக மிகவுண்டு; இப்போதே 5-35 மணி ஆய்விட்டபடியால் மேலே செல்லுகிறே னென்று இடையில் விஜ்ஞாபித்தேன்.)

[சீரார் செந்நெல் கவரிவீசும்] பெரியாழ்வார் வரப்புவழியே கோயிலுக் கெழுந் தருளினபோது கண்ணுற்கண்ட காட்சியைப் பாடினார்—* உரம்பெற்ற மலர்க்கமலம் உலகளந்த சேவடிபோலுயர்ந்து காட்ட, வரம்புற்ற கதிர்ச் செந்நெல் தாள்சாய்த்துத் தலைவணக்கும் தண்ணரங்கமே * என்றார். பயிர்கள் பால்கட்டுவதற்கு முன்னே வணங்காமல் வானத்தை நோக்கியிருக்கும்; பால்கட்டிக் கதிர் முற்றினவாறே தழைந்து கொடுக்கும்; அதுபோல, கல்வி ஏறப்பெறாதவர்கள் 'அஹமேவ பண்டித:' என்று வணங்கா முடிகளாய் மார்பு நெறித்துக் கிடப்பர்கள்; நன்றாகக் கல்வி முற்றினவர்கள் "நமந்தி ஸந்தஸ் த்ரைலோக்யாதபி லப்தும் ஸமுந்நதிம்" என்ற கணக்கிலே நம் ஆண்டவனைப்போலே விநயமே வடிவெடுத்திருப்பர்கள். இவர்கள் தாம் மேலேசென்று "அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்" என்னுமவர்களாகையாலே இவர்களைச் சீரார் செந்நெலாகச் சொல்லத்தகும். அன்றிக்கே, ஆராவமுதப் பெருமாளுக்கு அமுதுபடியாகும் சீர்மையைக்கொண்டு, பெருமாளுக்குப் பட்டாவான நிலங்களில் செந்நெற்கள் கவரி வீசும்படியை யருளிச்செய்கிறா ராழ்வாரென்று நம்பிள்ளை இன்சுவைப்பொருள் பணிக்கும்படி. அர்ச்சாவதாரப் பெருமாள்களுக்கு செல்வம்மிக்க பக்தர்கள் எத்தனை தளிகைகள் ஸமர்ப்பித்தாலும் ஸ்ரீ பண்டாரத் தளிகை இல்லையாகில் பெருமாள் திருவுள்ள முகவாதென்பது உடையவர் காலத்து இதிஹாஸ விசேஷத்தாலே ப்ரஸித்தம். (இதை இங்கு ஸம்க்ஷேபமாக எழுதினபடி. நேரில் விவரித்தேன்.) அந்த ஸ்ரீ பண்டார ஸம்ருத்தியேயாயிற்று இங்கு வரு ணிக்கப்படுகிறது.

[செழுநீர்த் திருக்குடந்தை] ஆழ்வார் நீராயலைய, அந்த நீர் ஊரெல்லாம் வெள்ள மிட்டுச் செழுநீர்த் திருக்குடந்தையாயிற்றுப் போலும். உள்ளுக் கிடக்கும் பெரு மானோ நீர்புரை வண்ணன்; ஆழ்வாரோ நீராயலைந்து கரைபவர்; பாசுரமோ * ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகு முருகுமே * என்கிறபடியே நீராயுருக்குமது. பாசுரமோதுமவர்களோ "ஊற்றின்கண் நுண்மணல்போல் உருகாநிற்பர் நீராயே" என்னும்படி நீராயுருகுமவர்கள். இத்தனைநீரும் சேர்ந்தால் செழுநீர்த்திருக்குடந்தை யாகக் கேட்க வேணுமோ?

[ஏரார்கோலம் திகழக் கிடந்தாய்] * கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம! * என்று கிடையழகிலே யீடுபட்ட கௌசிக முனிவன் * உத்திஷ்ட நரசார்தூல! * என்றவாறே எழுந்திருந்ததில் வியப்பில்லை; எங்களிலே யொருவர் [திருமழிசைப்பிரான்] 'எழுந்திருந்து பேசு'' என்றவாறே அர்ச்சாவதார ஸமாதியையுங் குலைத்துக் கொண்டு எழுந்திருக்கப் புக்காயே! இஃதென்ன நீர்மை!. இங்கு விசிஷ்ய ஸ்ரீமதாண்டவனை நோக்கி விஜ்ஞாபித்ததாவது, திருமழிசைப் பிரானுக்காக எழுந்தானென்கிற ஐதிஹ்யம் பிற்காலத்தவர்களான நாம் சொல்லிவருவதே யொழிய ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி ஸித்தமோ வென்று சிலர் கேட்பதுண்டு; இப்பதிகந்தன்னிலே மேலே ''அசைவிலுலகம் பரவக் கிடந்தாய்'' என்றது அதை நன்றாகத் தெரிவித்தபடியாகும். அசைவு—, முன்னடியில் * திசைவில் வீசும் செழுமாமணிகளாகச் சொல்லப்பட்ட திருமழிசைப்பிரானுக்காக அசைந்து கொடுத்தது; அதிலே உலகம் பரவக் கிடந்தாய்—அந்த நீர்மைக்கு உலகமெல்லாமீடுபடக் கிடந்தாய் என்றபடி. [கண்டேனெம்மானே!] உன்னுடைய கிடையழகு நிரந்தரம் கண்டு கொண்டிருக்கத் தக்கதாயிருக்க, சித்ரகூட பரிஸரத்திலே ''ஸ மயா போதிதঃ ஸ்ரீமாந் ஸுகஸுப்தঃ'' என்னும்படி யுணர்த்திவிட்டுத் துடித்த பிராட்டியைப்போ லன்றிக்கே கண்ணாரக் கண்டு களிக்கின்றேன்காண் என்றாராயிற்று. இன்று இவ்வளவோடு நிறுத்திக் கொள்ளுகிறேன் அவகாச விரஹாத்.

குறிப்பு:—ஆராவமுதேபதிகத்தில் அர்த்த பஞ்சகமும் பொலியும்படியை நிரூபிக்கத் திருச்செவி சாத்தியருளவேணுமென்கிற குதூஹலம் ஸ்ரீமதாண்டவனுக்கு மிகவுமுள்ளது. அஃது அநவகாச பராஹதமாயிற்று; ஆனாலும் அந்த நிரூபணம் ஸ்ரீராமாநுஜன் 186ல் வையங்காண வெளிவரும். .... *

இரண்டாவது கடிதம்

தேவஸ்தான பத்ரிகையில் கண்டதொன்று

27—4—'64ல் வெளிவந்த தேவஸ்தான பத்ரிகை கீழ்க்கண்டவாறு எழுதியுள்ளது;—

'' ந்ருஸிம்ஹப்ரியா: வேதாந்த தேசிகருக்கு ஹயக்ரீவ உபாஸனையால் கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹம் என்ற பட்டம் கிடைத்து அவர் நூற்றுக்கணக்கான நூல்கள் எழுத நேர்ந்தது. ஹயக்ரீவனை உபாஸித்தது தவறு என்று சிலர் கருதுவதாக ந்ருஸிம்ஹப்ரியா வெளியிடுகிறது. அப்படி யார் கருதுகிறார்கள் என்றும், எங்கே எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள் என்றும் வெளியிடவில்லை. வைஷ்ணவ ஆசார்யர்களில் யாருக்கும் உபாஸனை இல்லாமலே அவர்கள் பல நூல்கள் எழுதினார்கள், தேசிகர் ஒருவர் மட்டும் காவ்யம், நாடகம், ஸம்ஸ்கிருதம், பிராகிருதம், தமிழ் ஆகிய இரண்டு மொழியிலும் எழுத நேரிட்டது உபாஸனையின் விசேஷம் என்று விவேகிகள் அறிவாராக.'' என்று தேவஸ்தான பத்ரிகை வெளியிட்டுள்ளது.

ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் இப்படி யெழுதுவது நியாயமாகுமா? இதில் '' அப்படி யார் கருதுகிறார்கள்? எங்கே யெழுதிவைத்திருக்கிறார்கள்'' என்று கேட்டிருப்பது சரி; அந்தக் கேள்வியோடு தேவஸ்தான பத்ரிகை தன் வியாஸத்தை நிறுத்தியிருக்கலாம். காளியை யுபாஸித்த காளிதாஸருக்கு யாராவது அவத்யம் கூறுவாருண்டோ? தேசிகர் ஹயக்ரீவருடைய கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரமானார்; அவருடைய தேஜஸ்ஸினால் ஆச்சர்ய சக்தியுண்டாகப் பெற்றார் என்று சொல்லுவதுதான் பொருத்தமானது! இக்காலத்தில் ஸ்ரீகாஞ்சீபுரம் ஸ்வாமி நான்கு பாஷைகளிலும் 500க்கு மேற்பட்ட நூல்களை இயற்றி இன்னமும் இயற்றி வெளியிட்டு வருகிறாரே, இது எந்த உபாஸனையினால்? இந்த விசாரத்தை இவ்வளவோடு நிறுத்தி விடுவது நலம்.

தி. இ. வீரராகவ ராமாநுஜாசாரியர்.

ஸ்ரீ:

நித்யவிபூதி லீலாவிபூதி ஸம்வாதங்கள்

— முன் தொடர்ச்சி-2 —

முந்தின வியாஸத்தின் உபக்ரமமும் உபஸம்ஹாரமும் சிறிது நினைப்பூட்டலாகிறது. ஸேநாபதியாழ்வானுடைய விஜ்ஞாபனத்தைக் கேட்டுகந்த பரவாஸுதேவனுடைய நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்டு திருவனந்தாழ்வான் ஸபரீவாரராய் லீலாவிபூதிக் கெழுந்தருளத் திருவுள்ளம்பற்றிக் கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலாக ஸ்ரீ நிகமாந்த குருவரர் மணவாள மாமுனிகளீறாகவுள்ள ஆசாரியர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு இவ்விபூதிக்கு வந்து சேர்ந்து திருவல்லிக்கேணியிலே பெரிய திருவோலக்கமாக விருந்து, அங்கு ஆஹூதர்களாய் உபஸ்திதர்களான வித்வான்களில் ஒருவர் ஸ்ரீ பாஷ்யார்த்தங்களை ஸாரமாக வெடுத்து உபந்யஸிக்கத் தொடங்கி ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண - ஜந்மாத்யதிகரண - சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரண - ஸமந்வயாதிகரண. ஈக்ஷத்யதிகரண - ஆனந்தமயாதிகரண—அந்தரதிகரணங்களின் ப்ரமேயங்களைப் பூர்வபக்ஷஸித்தாந்தோபந்யாஸ ப்ரணாளியிலே யெடுத்துரைக்கத் திருச்செவி சாற்றியருளின எம்பெருமானார் பரம ஸந்தோஷத்துடனே உபந்யாஸகரை நோக்கி "இப்படிப்பட்ட அர்த்த விசேஷங்களை மேன்மேலும் கேட்கவேணு மென்கிற குதூஹலம் மிகவுமுள்ளது; சிலகாலம் நித்யவிபூதியை மறந்து இங்கே யிருக்க விருப்பமுள்ள தெமக்கு; மற்றும் பல ஆசாரியர்களும் கூடவந்திருப்பதால் அவர்களினுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலிருந்தும் ஸாரமாகச் சில விஷயங்களைக் கேட்டுக் களிக்கக் காதலிக்கின்றேன்; இன்று பிரிந்து மறுபடியும் அடுத்தநாள் கூடுவோமென்று ஸாதிக்க, அன்று ஸபாவிஸர்ஜனமாயிற்றென்று முடித்திருக்கிறது. மறுபடியும் ஸபை கூடினபோது உபந்யஸிக்கப்பட்ட விஷயங்கள் இனிக் காணத்தக்கன.

உபந்யாஸகர் எம்பெருமானாரை நோக்கிக் கைகூப்பி விஜ்ஞாபிக்கிறார். ஸ்வாமிந்! ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலிருந்து அடியேன் விஜ்ஞாபித்தவை யிருக்கட்டும். அடியேனுக்கு கீதாபாஷ்யம்போல் வேறு எதுவும் ரஸிக்கவில்லை. சில பண்டிதர்கள் திரளுமிடத்தில் ஒரு ப்ரஸ்தாவம் நிகழ்வதுண்டு. (அதாவது) மணவாள மாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலையில் "ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோர்; ஏராரெதிராசரின்னருளால்—பாருலகில் ஆசையுடையோர்க் கெல்லாம் ஆரியர்காள்! கூறுமென்று, பேசி வரம்பறுத்தார்பின்" என்கிற பாசுரத்தினால் ச்ரத்தாளுக்களுக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை முன்னோர்களைப்போல் மறைத்திடாமல் தாராளமாக உபதேசிக்கும்படி தேவரீர் பலர்க்கும் நியமித்தருளினதாக ஸாதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இவ்வளவு விசாலஹ்ருதயம் படைத்த தேவரீர் ரஹஸ்யார்த்தங்களை வெளியிட்டு ஒரு ரஹஸ்ய க்ரந்தமாவது ஸாதித்திருக்கலாகாதா? தேவரீர் தாமே ஸாதித்தருளியிருந்தால் பின்புள்ளார்க்கு அர்த்தங்களில் விவாதம் விளைய அவகாசமேயிராதே. ஸ்வாமி ஏன் வாளாவிருந்திட்டது? என்று பண்டிதர்கள் பேசிக்கொள்வதுண்டு; அப்போது சில பெரியார்கள் ஸாதிப்பதென்னவென்றால், "ஸ்வாமி ஏன் ஸாதித்தருளவில்லை? ஸ்வாமி தாமே மணவாள மாமுனிகளாகத் திருக்கோலம் பூண்டது இதற்காகத் தானே" என்று. அது வஸ்துஸ்திதியேயாயினும் அடியேன் ஒரு வார்த்தை விஜ்ஞாபிப்பது வழக்கம். கீதா பாஷ்யத்தை ஆழ்ந்து நோக்கினால் ஸகல ரஹஸ்யார்த்தங்களும் அதில் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காணலாமேயென்று. அடியேன் கீதாபாஷ்ய ஸாகரத்தில் அவகாஹித்துக் கண்டெடுத்த முத்துக்களை

ஸ்வாமி திருமுன்பே ஸமர்ப்பிக்கிறேன். கீதா பாஷ்யத்திற்கு தாத்பர்ய சந்திரிகை யென்னும் டீகை அமைந்தது தனிப்பட்டவோர் அதிசயம். "தர்மோர்த்த இவ பூர்ணஸ்ரீ: அர்த்தோ தர்ம இவ த்வயி" என்னுமாபோலே இந்த பாஷ்ய டீகைகள் இரண்டும் க்ஷீரமும் சர்க்கரையும் போலே சேர்ந்து ரஸிப்பித்து ரஸ்ய ரஹஸ்யார்த் தங்களைக் காத்தூட்டியிருக்கு மழகை என்சொல்லுவோம். ஸகல ரஹஸ்யார்த்தங் களையும் கீதாபாஷ்யமும் தாத்பர்ய சந்திரிகையும் ஸுபரிஷ்க்ருதமாக்கி யிருக்கும் படியை ஸாரமாகவெடுத்து விஜ்ஞாபிக்கிறேன் திருச்செவி சாத்தியருளவேணும்.

ரஹஸ்யார்த்த நிர்வாஹத்தில் சில விஷயங்கள் உயிராகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

(1) ஜீவாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களைவிட சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகம்.

(2) ஸ்வகதஸ்வீகாரத்திற் காட்டிலும் பரகதஸ்வீகாரமே மிகச்சிறந்தது.

(3) சேதநனைப் பெறுவது எம்பெருமானுக்குப் புருஷார்த்தமேயொழிய, எம்பெருமானைப் பெறுவது சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தமன்று.

இன்னும் சில விஷயங்களும் மருமமாக இருந்தாலும் இம்மூன்றும் முக்கிய தமங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. மற்றவையும் இவற்றுள் அந்தர்ப்பவிக்கும். ஆக இவ்வரிய பெரிய அர்த்த விசேஷங்களை தேவரீர் கீதாபாஷ்யத்தில் தெரியவைத்திருக் கும்படியை தேவரீர் திருவுள்ளமுகக்க உபபாதிக்கிறேன். ஸ்ரீ உவே. சித்ரகூடம் வித்வான் அ. வேங்கடாசார்யஸ்வாமி ப்ரவக்தாவை உத்ஸாகப்படுத்துகிறார்.

பகவத் விஷயம் (ஈடு), ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானம், குருபரம்பரா ப்ரபாவம் முதலான க்ரந்தங்களிலே காண்பதோரிதிஹாஸமாவது—"எம்பெருமானார் உபய வேதாந்தப்ரவசநம் நடத்தியருளா நிற்க 'ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிரூபகமாகச் சொல்லப்படாநின்றதே, இவற்றினுள் அந்தரங்க நிரூபகம் எது?' என்கிற ப்ரஸ்தாவம் திருவோலக்கத்திலே நிகழ, ஸ்வாமி ஸர்வஜ் ஞராயெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுகேந வெளியிடுவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கலிலே சென்று ஸேவித்து இதனை யறிந்து வரும்படி ஆழ்வானை யனுப்பியருள, ஆழ்வானும் திருக் கோட்டியூருக்குச் சென்று நம்பி பக்கலிலே ஆறுமாஸம் காத்திருந்து * அடியேனுள் ளானுடலுள்ளான் * (8-8-2.) என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத் துணுக்கையைப் பெற்றுக்கொண்டு எம்பெருமானாரிடம் வந்து சேர்ந்து அதை விஜ்ஞாபிக்க, மஹா நிதியான இந்தஸ்ரீஸூக்தியினுட்பொருளை ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் திருவோலக்கத் திலே விவரித்தருளினார்." என்பதாக வுள்ளது.

அடியேனென்கிற சொல் நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தத்தினுள் நூற்றுக்கணக் கான விடங்களிலுண்டு; நம்மாழ்வார் பாசுரம்பேசத் தொடங்கும்போதே 'அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே' என்று அடியேன்சொல்லையிட்டே பேசுகிறார். இப்படி பல நூறிடங்களில் அடியேன்சொல் இருக்கவும் அவற்றையெல்லாம் விட்டுத் திருவாய்மொழியில் ஒரு மூலையிலிருக்கும் பாசுரத் துணுக்கொன்றைத் திருக்கோட்டி யூர்நம்பி எடுத்துக் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறார்; அது எட்டாம்பத்தின் எட்டாம் பதிகத்தின் இரண்டாம் பாட்டிலுள்ளது. அங்கேயே முதற்பாட்டின் முடிவிலும் 'ஒருவனடியேனுள்ளானே' என்று அடியேன்சொல்லுள்ளது; அதையும் விட்டு அடுத்தபாட்டினடியை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதில் என்ன விசேஷமென்பது நுண்ணுணர்வினர் நுண்மதிக்கே கோசரமாகக் கூடிய விஷயம். (கேண்மின்;) எந்த இடத்திலும் அடியேனென்கிற சொல்லுக்கு தேஹவிசிஷ்டனை ஆத்மாவே பொரு ளாகும். *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே* என்னுமிடத்தை யெடுத்துக் கொள் வோம்; தேஹமின்றிக்கே வெறும் ஆத்மா விண்ணப்பம் செய்ய முடியாதன்றோ. தேஹவிசிஷ்டனை ஆத்மாவே விண்ணப்பஞ் செய்ய முடியுமாதலால் இங்கு வெறும்

ஆத்மாவை அர்த்தமாகக் கொள்வதற்கில்லை; *அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்* என்கிற மற்றோரிடத்தையும் (1-5-7.) எடுத்துக் கொள்வோம்; இங்கு 'ஞானத்தன்' என்று ஞானமுடைமை சொல்லியிருப்பதனால் அது தேஹத்திற்கு அஸம்பாவிதமாய் ஆத்மாவுக்கே ஸம்பாவிதமாகையாலே இங்கு அடியேனென்பது வெறும் ஆத்மாவையே சொல்லியாகவேண்டுமென்று சிலர் ப்ரமிக்கக்கூடும்; அப்படியில்லை; இங்கும் அடியேனென்கிற சொல் தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவையே சொல்லுகிறது; ஏனென்னில், "காண்பானலற்றுவன்" என்கிற க்ரியையிலே அச்சொல் அந்வயிக்க வேண்டும்; வெறும் ஆத்மா அலற்ற முடியாதாகையாலே அங்கும் தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே அடியேன்சொல்லுக்கு அர்த்தமாக வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இப்படி எந்தவிடத்திலும் தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவையே அடியேன்பதம் சொல்லி நிற்குமென்பது திண்ணமாயிற்று. *ஒண் சங்கதை வாளாழியானொருவனடியே னுள்ளானே* என்கிறவிடத்திலும் அப்படியே.

இனி *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* என்கிறவிடத்தில் மட்டும் அடியேனென்பதற்கு வெறும் ஆத்மாவே அர்த்தமாகவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுள்ளது. ஆத்மாவுக்கு விசேஷண பூதமான தேஹத்திற்கு வாசகமான சொல் உடலென்பது தனிப்பட இருப்பதனால் அடியேனில் தேஹத்தைச்சேர்த்து அர்த்தங்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை; எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவையும் உடல்பொருளையும் அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று சொல்ல வேண்டுவது இங்கு விவக்ஷிதம். உடலிலுள்ளானென்பதனால் ஜடப்பொருளை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன் என்பது சொல்லிற்றாயிற்று. 'ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று விவக்ஷிதமான பொருளுக்கு *அடியேனுள்ளானென்று வாசகமிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா அஹமர்த்தமாகையாலே என்னுள்ளானென்று சொல்லியிருக்கலாம்; அப்போதும் ஆத்மாவிலுள்ளானென்னும் பொருள் தேறிவிடும். ஆனால் ஆழ்வார் அப்படியருளிச்செய்யாமல் *அடியேனுள்ளானென்றருளிச் செய்திருக்கையாலே, ஆத்மாவென்றும் அடியேனென்றும் பர்யாயம் - (அதாவது) ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகம் - என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாக அறுதியிடலாகிறது. சிஷ்ய கோஷ்டியில் இப்படி தேவரீர் நிர்ணயித்ததாகச் சொல்லுமைதிஹ்யம் உண்மையாயிருக்க வேண்டுமாகில் இது தேவரீருடைய திவ்யஸூக்திகளில் எங்கேயாவது ஏறி யிருக்க வேணும். இல்லையாகில் இந்த ஐதிஹ்யத்திற்கு கௌரவமில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *ஜ்ஞோத ஏவ* என்கிற ஸூத்ரத்தின் விவரணத்தில் இது தெரிவிக்கப்படவில்லை. அங்கு "அயமாத்மா ஜ்ஞாத்ருஸ்வரூப ஏவ" என்று இவ்வளவே முடிவாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மேலே விவரித்த ஐதிஹ்யம் யதார்த்தமாயிருக்கத் தகுதியில்லையென்று குருகுலவாஸபாக்யமில்லாதார்சிலர் வலிதாகச்சொல்லுவதுண்டு. அன்னவர்களை "எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாத போதெல்லாமினியவாறே" என்கிற ரீதியில் விட்டிட்டு தத்வஜிஜ்ஞாஸுக்களான ஸுக்ருதிகளுக்கு அடியேன் பலகால் மருமமுணர்த்துவதுண்டு; இந்த மஹார்த்தம் தேவரீர் திருவுள்ளத்திலே நன்கு ஊறியிருந்து கீதாபாஷ்யத்தில் தகுந்த இடத்தில் வெளியிடப்பெற்றுள்ளது. கீதையில் (7-16.) *சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந!, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப!* என்றவிடத்தில் சங்கர பாஷ்யத்தை முன்னம் நோக்கிப் பிறகு ஸ்வாமி பாஷ்யத்தை நோக்கவேணும். "ஜ்ஞாநீ - விஷ்ணோஸ் தத்த்வவித்" என்றார் சங்கராசார்யர்; தேவரீர் அப்பொருளை ஒன்றாக எண்ணாது "பகவச் சேஷதைகரஸ ஆத்ம ஸ்வரூபவித் ஜ்ஞாநீ." என்று அருளிச் செய்தீர். இப்படி ஓரிடமன்று. ஜ்ஞாநீ என வருமிடங்களிலெல்லாம் இங்ஙனேதானருளிச் செய்தீர். ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரயோஜனம் தன்னுடைய சேஷத்வத்தை யறிவதுதான் என்று தேவரீர் திருவுள்ளம் தேறுகிறது.

ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் அவகாஹந மில்லாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்ய இயலா தென்று அடியேன் அத்யவஸித்திருக்கின்றேன்.

இடையில் எம்பெருமானர் அருளிச்செய்கிருர்—ஆழ்வானைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே போகவிட்டதும், அவர் அங்கு ஆறுமாஸம் காத்திருந்து நிதி கொணர்ந்தாப்போலே * அடியேனுள்ளான் பாசுரம் கொணர்ந்ததும், அதை நான் ஸதஸ்ஸில் விவரித்துக் காட்டினதும் ஏறக்குறைய ஆயிரமாண்டு ஆகிறது, அது வொரு நல்லடிக்காலம். அதை நீர் இப்போது நினைப்பூட்டினது ஸத்யம் மே ரோம ஹர்ஷணம். "பகவச் சேஷதைகரஸ ஆத்மஸ்வரூபவித்-ஜ்ஞாநீ" என்று நான் சொல்ல, ஆழ்வான் திருவுள்ளம் பூரித்துப் பட்டோலை கொண்ட ஸந்தர்ப்பம் நன்கு நினைவுக்கு வருகின்றது. 'பிற்காலத்தில் இதின் சுவையைக் கண்டறியப் போகிறவர் யார்?' என்று அப்போது நான் நினைத்ததுண்டு, அக்குறைதீர இன்று நீர் எடுத்து விவரித்துக் காட்டினது உமக்கே நிலமென்று நினைக்கலாயிருக்கின்றது. ஸந்தோஷம்! பரம ஸந்தோஷம்!! அடுத்த விஷயம் சொல்லும், கேட்போம்.

இனி, ஸ்வகதஸ்வீகார பரகதஸ்வீகாரங்களைப்பற்றி தேவரீர் தெளிவு பெறுத்தியிருக்கும் அழகை விஜ்ஞாபிக்கிறேன். சேதநன் தான் எம்பெருமானைப் பற்றுவதானது ஸ்வகத ஸ்வீகாரமென்றும், எம்பெருமான் தானே சேதநனை வரிப்ப தானது பரகத ஸ்வீகார மென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அடைவே மர்க்கடகிசோர ந்யாயமென்றும் மார்ஜாரகிசோர ந்யாயமென்றும் வழங்குவர். பரகத ஸ்வீகார மென்பதன் சுவையை அறியப்பெருதவர்கள் இது அஸம்பிரதாயப் பேச்சு' என்பர். அது கிடக்க. கீதா பாஷ்யத்தில் தேவரீர் தெளிவித்தருளின மஹார்த்தம் இது. அதில் எட்டாவது அத்யாயத்தில் பதினன்காவது ச்லோகம். "அநந்யசேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யச:, தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த! நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந:" என்பது. *ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மே மதம்* என்று பகவான் தான் தனக்கு உயிர்நிலையாகக் கொண்டாடும் ஞானியானவன் தன்னை உபாஸிக்க வேண்டியபடி யையும் பேறு பெறும் பரிசையும் இனி யருளிச் செய்கிறன் கண்ணபிரான்—என்று அவதாரிகையிட்டு சுலோகத்தை வெகு அழகாக வியாக்கியானித்தருளியிருப்பது தேவரீருடைய பாஷ்ய மொன்றில்தான். இந்த சுலோகத்தின் கருத்து என்ன வென்றல், அர்ஜுநா! எவன் இடைவிடாமல் எப்போதும் வேறென்றிலும் நெஞ்சைச் செலுத்தாதவனுய் என்னையே ஸ்மரிக்கிறனே, என்னேடு நித்யஸம்ச்லே ஷத்தை விரும்பியிருக்கின்ற அந்த பக்தனுக்கு நான் ஸுலபன்—என்பதேயாம். இதில் (தஸ்யாஹம் ஸுலப:) அவனுக்கு நான் எளியன் என்கிற பகுதிக்கு தேவரீர் பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கின்ற அழகை என் சொல்வோம்! பாஷ்யபங்க்திகள் வருமாறு:—

"தஸ்ய நித்யயுக்தஸ்ய - நித்யயோகம் காங்க்ஷமாணஸ்ய யோகிந:. அஹம் ஸுலப:- அஹமேவ ப்ராப்ய:,ந மத்பாவ ஐச்வர்யாதிக:- ஸுப்ராபச் ச. தத்வியோகம் அஸஹமாந: அஹமேவ தம் வ்ருணே. மத்ப்ராப்த்யநுகுண - உபாஸநவிபாக தத்விரோதி நிரஸநம் அத்யர்த்த மத்ப்ரியத்வாதிகஞ்ச அஹமேவ ததாமி இத்யர்த்த:. *ய மேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:* இதிஹி ச்ரூயதே. வக்ஷ்யதே ச *தேஷாம் ஸதத யுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வ கம். ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே. தேஷா மேவாநுகம்பார்த்தம் அஹ மஜ்ஞாநஜம் தம:. நாசயாம்யாத்மபாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா* இதி.

இவ்வளவும் தேவரீருடைய கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள். இவற்றின் பொரு ளாவது—என்னேடு எப்போதும் கூடியிருக்க வேணுமென்கிற விருப்பமுடையவ னுக்கு அடையத் தகுந்தவன் நானேயாகிறேன். மிக எளிதாக அடையத்தகுந்தவனு மாகிறேன் நான்; (அதாவது) அவனுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாதவனுய் (அவனைப் பிரிந்து தரித்திருக்க மாட்டாதவனுய்) நானே அவனை வரிக்கிறேன்.

என்னையடைவதற்கான உபாஸனத்தின் பரிபக்குவ நிலைமையையும் அதற்குற்ற இடையூறுகள் நீங்குதலையும் என்னிடத்தில் அதிகமான ப்ரீதி முதலியவைகளையும் நானே கொடுக்கிறேன். *நாயமாத்மா ச்ருதியில் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமாயிருப்ப தோடு இந்த கீதையிலேயே மேலே பத்தாவது அத்யாயத்தில் 10, 11 ச்லோகங்களா லும் சொல்லப்படுகிறது என்பதாம். ஸத்ஸம்பிரதாய ஸாரார்த்தம் இங்கே பொதிந் திருக்குமழகை இனி உபபாதிக்கிறேன்.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் 142 "இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதக மும் விலக்கன்று" என்று அருளிச் செய்தவிடத்தில் வியாக்யானத்தில் மணவாளமா முனிகள்—"உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்ளுமாபோலே ஸ்வாமியான அவன் தானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்திரனை இச்சேதநனை வன் தான் பலியாய் தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வந்த்ரனை அவனைப்பெற நினைக்கு மளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில் இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாபஸாதனமாகாதென்றபடி.......ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனை அவன் ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரனுயிருக்கிற' இவனை ஸ்வேச்சையாலே பெற நினைக்குமளவில் பாதகமும் பிரதிபந்தகமாகமாட்டாதென்கை. இவையிரண்டாலும் ஸ்வகதஸ்வீகாரானுபாயத்வ மும் பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது." என்றருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகள் மேலே காட்டிய கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளையே அடியாகக் கொண்டவையென்று நன்கு புலப்படுகின்றன. (மணவாளமாமுனிகள்) தாம் முன்பு ஒரு வேஷத்தாலே கீதாபாஷ்யத்தில் வடமொழியாலே அருளிச் செய்ததை பின்பு மற்றொரு வேஷத்தாலே ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்யானத்தில் தென்மொழியாலே அருளிச் செய்தாரென்று அறுதியிடத் தட்டில்லை.

மேலே உதாஹரித்த கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியில் ஒவ்வொரு வாக்கியமும் ஸாரமானது. (*தத்வியோகம் அஸஹமாநঃ அஹமேவ தம் வ்ருணே*) ஞானியான சேதநனைப் பிரிந்திருப்பதை எம்பெருமான் தான் பொறுத்திருக்கமாட்டாதவனுய்த் தானே அந்த சேதநனை வரிப்பதாகக் கூறுகின்றவிதுதான் பரகத ஸ்வீகாரமென் பது. (*மத்ப்ராப்த்யநுகுணோபாஸந விபாகம் அஹமேவ ததாமீத்யர்த்த:) என்கிற இந்த வாக்கியமானது ஸ்வகதஸ்வீகாரப் பற்றுசை நன்றாகக் கழிக்கிறது. இத்தலையில் விளைவதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய க்ருஷிபலமாக விளைகின்றதேயன்றி இவன் தலையாலே விளைவித்துக் கொள்ளுமது ஒன்றுமில்லை யென்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம் தெளிவிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் *நாயமாத்மா ச்ருதியையும் எடுத்துக்காட்டியருளின தேவரீர் பரகதஸ்வீகாரத்திற்கு அதுவே பிரமாணமென்று நிரூபிக்கிறமுகத்தாலே பிறருடைய குத்ஸிதவாதங்களையும் அகற்றிற்றாயிற்று.

இவ்விடத்தில் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகன் அருளிச் செய்துள்ள திவ்ய ஸூக்திகளும் தெள்ளியவே. "உக்தஸ்ய அதிவாத மாத்ரத்வசங்காவ்யுதாஸாய ச்ருதிமூல தாமாஹ * ய மேவேதி. என்றருளிச் செய்திருப்பது ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கது.

இவ்விஷயத்தில் ஸாரமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது இவ்வளவே; *த்வத்பாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே* என்றும் * புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்றும் சொல்லிக்கொண்டு (அதாவது, நாம் பற்றுகிறோமாகக் காட்டிக்கொண்டு) திருவடிகளிலே விழுந்தாலும், 'இது நாம் பற்றின பற்றன்று; எம்பெருமான் தானே பற்றுவித்தானத்தனை: அவனுடைய க்ருஷி பலித்ததத்தனை' என்று உள்ளூர அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம். இதையிட்டே பரகத ஸ்வீகார மென்கிறது.

* நாயமாத்மாச்ருதியின் பொருளில் இற்றைக்கும் தெளிவில்லாமேயிருப்பார் பலருளர். அன்னவர்கட்கு நற்றெளிவைப் பிறப்பிக்கவே இந்த கெட்டம் அமைந்

தது. இங்கே தேவரீர் ஸாதித்தது தீபம் போன்றது. இதோ பிள்ளை லோகாசாரிய ரருகே ஸேவை ஸாதிக்கின்ற வேதாந்தவாசிரியர் ஸாதித்தது ப்ரதீபம் போன்றது. தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீபமென்பர்களே, இது இங்கு மிகத்தகும். "உக்தார்த்தே ப்ரமாணம் தர்சயதி *யமேவேதி" என்று ஸாதிக்கலாமாயிருக்க, அங்ஙனம் ஸாதித் தருளாமல் "உக்தஸ்ய அதிவாதமாத்ரத்வ சங்காவ்யுதாஸாய ச்ருதிமூலதாமாஹ—யமேவேதி." என்று (தாத்பரிய சந்திரிகையில்) ஸாதித்திருப்பதை நோக்குமளவில் இந்த பரகதஸ்வீகாரபக்ஷத்தை அதிவாதமென்று அக்காலத்தில் சிலரோ பலரோ சங்கித்துக் கொண்டிருந்தார்களென்பது தெரிய வருகின்றதன்றோ. அது யதார்த்த வாதமேயொழிய அதிவாதமன்று என்று விளக்கியுங்கூட, இன்னமும் இதை அதிவாதமென்றே சொல்லிக்கொண்டும் தூஷித்துக்கொண்டுமிருந்து "தாத்பர்ய சந்த்ரிகாகாரரைத் தாங்குமவர்கள் நாங்களே" யென்றும் கூறிவருவதுதான் வியப்பு.

இங்கே வேதாந்த தேசிகர் எழுந்துநின்று ஸாதிக்கிறார்—இக்காலத்தில் இங்கிலத்தில் என்னைத் தாங்குவார் சிலரிருப்பதாக எண்ணிக்கொள்வதையும் சொல்லிக்கொள்வதையும் நானுமறிவேன். அன்னவர்கள் வெகு ஸமீப காலத்தில்தான் என்னைப் பற்றித் தெரிந்துகொண்டவர்களாய், என்மீது பரிவுகாட்டுமவர்கள் என்பதையும் நன்கு அறிவேன். என்னுடைய உக்திகளில் எந்தெந்த விஷயங்களை வபையாக வைத்திருக்கிறேனோ அவற்றில் ஒன்றையும் அறியப்பெறாததோடு ஒவ்வொன்றையும் விபரீதமாகவே ப்ரவசனமும் ப்ரசாரமும் செய்துவருமவர்கள் "குரௌ வாதிஹம்ஸாம்புதாசார்ய சிஷ்யே ஜநா பக்திஹீநா யதீந்த்ரப்ரியாஸ் ஸ்யு:" என்று வானம்பிளக்க கோஷிப்பதானது தங்கள் நிலைமையைத் தாங்களே கோஷித்துக்கொள்ளுகிறபடி யென்றே தத்வதர்சிகள் உணர்ந்திருப்பர்கள். எந்தெந்த அபார்த்தங்களை ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்திச் சாயையிலே நான் களைந்தொழித்தேனோ, அந்த அபார்த்தங்களையே சிக்கனப் பற்றிக்கொண்டு வாதிக்குமவர்கள் என்னோடு உறவு கொண்டாடுவது யானைகள் ஸிம்ஹத்தை ஸ்வகுலகூடஸ்தத்வேந கொண்டாடுமா போலேயிருந்ததத்தனை. நீர் மருமமறிந்து உபந்யஸித்து வருவதைச் செவிகுளிரக் கேட்கிறேன். மேலே சொல்லீர். என்று.

இனி, சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்கே பேறு என்னும் பரம ரஹஸ்யார்த்தத்தில் ஸ்வாமி காட்டியருளியிருக்கும் தெளிவை உபபாதிக்கிறேன். "ப்ரஹ்மவித் ஆப்நோதி பரம்" இத்யாதி சாஸ்த்ரங்களை மேலெழப் பார்க்கும்போது 'ஈச்வரனை அடைவது சேதநனுக்குப்பேறு' என்பதாகவே தோற்றி நிற்கும். ஈச்வரனை ப்ராப்யனென்றும், சேதநனை ப்ராப்தாவென்றும் ஸ்பஷ்டமாகப் பல விடங்களிலும் சொல்லியிருக்கையாலே 'ஈச்வரலாபம் சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தம்' என்றே க்ரஹிக்க நேரும். பிறர் இப்படியே மதமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். "ஈச்வரனுக்கு சேதந லாபம் புருஷார்த்தம்" என்பது தேவரீருடைய ஸித்தாந்த ஸாரம். இதை நன்கு கண்டறிந்த ஸ்ரீ தேசிகருடைய திருவுள்ளமும் சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்பதேயாம். இதனை அவர் கீதாதாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் வெகு அழகாகக் காட்டியுள்ளார். கீதையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தின் முடிவிலுள்ள * மந்மநா பவ * என்கிற ச்லோகத்தின் தேவரீருடைய பாஷ்யத்திற்கு விவரணமெழுதுகையில்—"ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணம் ஸ்வலாபம் மத்வா ப்ரவர்த்ததே" என்றருளியிருப்பது ஸாரமானது. "ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே" எனபது ஸ்ரீவசந பூஷண ஸ்ரீஸூக்தி. சேதநனைப் பெறுவது ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்றால் இவ்வர்த்தம் ஹ்ருதயத்தில் அவகாஹிப்பது சிரமமேயாகும். ஆனாலும் உண்மையான ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகாரிகளுக்கு இதுதான் ராஜமார்க்கமாகத் தோன்றும்.

"தேவரீர் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் முடிவில் * அநாவ்ருத்திஸூத்ரபாஷ்யத்தில் "நச பரமபுருஷஸ் ஸத்ய ஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசித்

ஆவர்த்தயிஷ்யதி'' என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியினல் 'சேதநலாபமே ஈச்வரனுக்குப் பேறு' என்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய ரஸ்ய ரஹஸ்யப்பொருளை ஸ்தாபித்தருளினீர். அங்கே விஷயம் என்னவென்றால், மோக்ஷத்திற்குச் சென்ற சேதநன் திரும்பிவருதல் உண்டா இல்லையா? என்று விசாரம் வந்தது. ஈச்வரன் கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரனாதலால் அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தினல் முக்தாத்மாவைத் திருப்பியனுப்பிவிடக் கூடுமன்றோ என்கிற சங்கையுண்டாக, ஸூத்ரகாரர் "அநாவ்ருத்திச்சப்தாத்" என்று ஸூத்ரமியற்றினர். முக்தாத்மா ஒருநாளும் திரும்பி வருவதில்லையென்று சாஸ்த்ரம் முறையிட்டிருக்கையாலே புநராவ்ருத்தி கிடையாதென்று ஸூத்ரகாரர் சொல்லிவிட்டார். தேவரீர் இவ்வர்த்தத்தை வியாக்கியானித்தருளி ஈச்வரன் ஸ்வதந்திரனுகையாலே கேட்பாரற்று முக்தாத்மாவை மீண்டும் கீழே தள்ளிவிட நினைத்தால் என் செய்வது? என்கிற சங்கையின்மீது. 'தள்ளமாட்டானென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லிருக்கையாலே' என்று விடை கூறினதால் என்ன ஸமாதானம் வந்ததாகும். சாஸ்த்ரத்தையும் மீறிச்செய்வதன்றோ ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யம். அப்படிப் பட்ட ஸ்வாதந்திரியத்தாலே ஈச்வரன் ஒன்று செய்யப்புகுந்தால் சாஸ்த்ரம் குறுக்கே நிற்குமோ? என்பதன்றோ இங்குப் பூர்வபக்ஷியின் கருத்து. அதற்குத் தினவடங்கச் சொல்லவேண்டிய ஸமாதானத்தை ஸூத்ரகாரர் சொல்லாத குறைதீர—சங்கராசாரியரும் சொல்லாத குறைதீர தேவரீர் வெகு அழகாக அருளிச்செய்தீர்.

ஈச்வரன் ஸ்வதந்திரனே யானாலும் உன்மத்தனல்லன், மூர்க்கனல்லன், அரஸிகனல்லன், ஸத்யஸங்கல்பனென்று பேர்பெற்றவன். தன்னுடைய மனோரதத்திற்கு மாறுபாடாக நடந்துகொள்பவனல்லன். ஒரு சேதநனைப் பெறுவதற்கு அவன் என்னபாடு படுகிறான்? அவன் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவதும் அவதாரங்கள் பண்ணுவதும் சேதநரை லபிக்கைக்காகவன்றோ? எவ்வளவோ தவப்பயனாக ஒரு சேதநனை லபித்த பின்பும் ரஸிகனான பரம புருஷன் அவனை இழப்பனே?—என்று இவ்வளவுமெழுதி தேவரீர் சங்காபரிஹாரத்தைத் தலைக்கட்டியுள்ளீர். இதில் "பரம புருஷ: ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா" என்கிற ஸ்ரீஸூக்திவிந்யாஸமானது தேவரீருடைய திருவுள்ளத்தில் திருவாய்மொழி யமுதக்கடல் அலையெறிகிறபடியை நன்கு காட்டுகிறது. கீதையில் "ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:" என்று எம்பெருமான் தானே சோதிவாய் திறந்துபணித்ததையும் உடனே உதாஹரித்தருளினீர். *எல்லாம் கண்ணனென்றிருக்கிற மஹாத்மா மிகவும் துர்லபன் என்று பகவான் தன் திருவாக்காலே சொன்னால், அப்படிப்பட்டவொரு மா ஞானியை லபிக்கைக்கு அவன் எவ்வளவோ பாடுபடுகிறவன் என்பது விளங்கவில்லையா? ஆகவே சேதந லாபமே ஈச்வரனுக்குப் பேறு என்கிற ஸித்தாந்தம் தேவரீருடைய திவ்ய ஸூக்தியில் நன்கு பொலிந்ததாயிற்று. ஆகில், யத்கிஞ்சித்ஸுக்ருதகரணம், பேற்றுக்கு த்வரிக்கை இவையெல்லாம் நம் பக்கலில் அடியோடு வேண்டாவோ என்று பிறர் க்ஷேபிக்கவருவர்கள். சைதந்ய கார்யமாக விளையுமவை நம்மால் தடுக்க வொண்ணாதவை. அவையுங்கூட நம்மால் விளைவனவல்ல என்பதை இதோ ஸேவை ஸாதிக்கும் வேதாந்தவாசிரியரே "நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வய மகில நிர்மாண நிபுண:" என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியினல் திண்மை பெறுத்தினர். சொத்தைப் பெற்று அனுபவித்து ஆநந்திக்க வேணுமென்கிற ஆவல் ஸ்வாமிக்கே உரியதாகவும் உள்ளதாகவும் உலகிற் காண்கிறோமாதலால் இந்த நியாயமேயாகும் இங்கும். ஆனல் ஜீவாத்மாவாகிற இந்த சொத்து சைதந்யமாகிற கல்மஷத்தோடும் கூடியிருக்கையாலே சிறிது தலையாட்டவும் வாலாட்டவும் பெறுகிறது. தன்னை நன்ருக வுணரும்போது தலைமடிந்து நிற்கிறது. நிலாத் தென்றல் சந்தனம் புஷ்பம் முதலியன போலே ஸர்வாத்மநா பரதந்திரமாயிருக்கவேண்டிய ஜீவாத்மாவுக்கு சைதந்யமே இடையூறுக நிற்றலால் இதைக் கல்மஷமென்கிறதென்று நம் ஆசாரியர்கள் நிலையிட்டருளினர்கள்.

இடையில் வேதாந்த தேசிகர் ஸாரமாக ஸாதிக்கிறார்—இப்போது * அநாவ்ருத்தி ஸூத்ர ஸ்ரீபாஷ்யத்திலிருந்து எடுத்து உபந்யஸித்த விஷயம் இதரர்களின் புத்திக்குச் சிறிதும் கோசரமாகக் கூடியதன்று. “நச பரமபுருஷ: உபஸ்திதம் ஜ்ஞாநிநம் கதாசித் ஆவர்த்தயிஷ்யதி” என்று அருளிச்செய்யலாமாயிருக்க, அங்ஙனமருளிச் செய்யாது “ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா” என்றதும், அந்த ஞானிக்கு அத்யர்த்தப்ரிய மென்று விசேஷணமிட்டதும் நெஞ்சால் நினைப்பரிதன்றோ. * வாரிக்கொண்டுன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று, ஆர்வுற்ற என்னையொழிய என்னின்முன்னம் பாரித்து, தானென்னை முற்றப் பருகினான் * என்ற திருவாய்மொழியையன்றோ பாஷ்யகாரர் நிச்சலும் சிந்தைசெய்திருந்தார். கீதாசார்யன் * ஸ மஹாத்மா ஸுது துர்லப: * என்றதை பாஷ்யகாரர் ஸம்வாதப்ரமாணமாக எடுத்துக்காட்டியது இங்கு ஸாரதமம். எம்பெருமான் அந்த அதிகாரியை லபிக்க எவ்வளவோ ப்ரயாஸப்படுவனென்பது நன்கு விளங்கவில்லையா? இல்லையாகில் “வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா விசிஷ்யதே” என்றன்றோ சுலோகமிட்டிருப்பன். அங்ஙனன்றிக்கே ஸுதுர்லப: என்றது ஆழ்ந்த கருத்தையுடையதன்றோ. இதை நன்கறிந்து உபந்யஸிக்க வல்லவர் நீரே. மேலே சொல்லும். கீதாபாஷ்யத்திலேயே இன்னும் கேட்க விருப்பம்.

(தொடரும்)

கடிதங்கள்

கல்லக்குரிச்சி விசேஷங்கள்

நந்தனஹூ ஆனியில் கள்ளக்குரிச்சி ஸ்ரீகோவிந்தராஜப் பெருமாள் சன்னிதியில் விசேஷ சம்ப்ரோக்ஷணை திருக்கோவலூர் உலகளந்த பெருமாள் எழுந்தருளி கம்பீரமாக நடந்தது. அந்த சம்ப்ரோக்ஷணையை ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்ரீ அண்ணா ஸ்வாமி விலக்ஷண கோஷ்டியுடன் எழுந்தருளியிருந்து நிர்வஹித்தார். திருக்கோவலூர் எம்பெருமானார் ஜீயர் ஸ்வாமியும் உடனிருந்து சம்ப்ரோக்ஷணையையும் உற்சவங்களையும் சிறப்புடன் நடத்திவைத்தார். சன்னிதியானது கோபுர மண்டபாதிகளுடன் விலக்ஷணமாக ப்ரகாசிக்கிறது. இதைப்போல் மற்றொரு சன்னிதி நம்நாட்டில் இருக்கிறதா என்று சந்தேகம். ஆழ்வார் பாடல்பெற்ற தலம் அல்லாமல் போனாலும் அணித்தான திருக்கோவலூர் எம்பெருமானே சம்ப்ரோக்ஷணை நடத்திவைத்து அந்த எம்பெருமானுடைய ஸகல வைபவங்களையும் ஸ்ரீ கோவிந்தராஜப் பெருமான் அடையும்படிசெய்து நித்ய ஸ்ரீர் நித்ய மங்களமாக ப்ரகாசிக்கின்றார். ப்ரதி வருஷமும் ப்ரம்மோத்ஸவம் ரூ. 30,000 பெறுமான திருத்தேருடன் ஆனிப் பௌர்ணமியில் நடைபெறுகிறது, சன்னிதி நிர்வாஹம் எல்லா கைங்கர்யங்களையும் திருப்பணிகளையும் ஏகதேசத்தில் ஸ்ரீதரன் பஸ் சர்வீஸ் முதலாளியான பரம பாகவதமணி. கேசவலு நாயுடு அவர்களே நடத்தி வருகிறார்.

இவ்வாண்டில் சித்திரை மாதம் உத்திரத்தன்று விசேஷ சம்ப்ரோக்ஷணை, அஷ்டபந்தன கைங்கர்யத்தின் பூர்த்தியாக சிறப்புடன் நடந்தது. திருக்கோவலூர் எம்பெருமானார் ஜீயரும் காஞ்சி மண்டலத்திலிருந்து உபயவேத பாராயணகாரர்களும் பல ஸ்தலங்களிலிருந்து சுமார் 40 பட்டாசார்யர்களும் சம்ப்ரோக்ஷணையை சிறப்பாக நடத்திவைத்தார்கள். ஸ்ரீமான் கேசவலு நாயுடு அவர்கள் ஏகதேசத்தில் தன் திரவியத்தைக்கொண்டு சுமார் ரூ. 5,000 செலவழித்து இந்த சம்ப்ரோக்ஷணையை நிர்வஹித்தார். அவர் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக பகவத் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டு குறையொன்றுமில்லாத கோவிந்தனை ஆண்டாள் மங்களாசாஸனம் செய்ததுபோல் பரிபூர்ணமாக ஸேவை ஸாதிக்கும்படி பாரிப்பு உடையவர். எல்லா பாகவதர்களும் இந்த சன்னிதியை ஒரு முறையாவது எழுந்தருளி ஸேவித்தால் ஒரு உண்மையான ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் தன் ஏகதேச முயற்சியினால் எவ்வளவு பெரிய கைங்கர்யத்தைச் செய்து எவ்வளவு சிறப்புடன் சன்னிதியை பரிபாலிக்கிறான் என்பது தெரியவரும். இவ்வளவுக்கும் காரணம் ஸ்ரீ நாயுடு கோவிந்தனிடம் கொண்ட பக்தியும் ஸ்ரீ காஞ்சீ அண்ணா ஸ்வாமியிடம் வைத்திருக்கிற பக்தியும் திருக்கோவலூர் ஜீயரின் ப்ரீதியுமே ஆகும். இவ்வாண்டு ப்ரம்மோத்ஸவம் ஆனி உத்தரத்தில் திருத்தேர் நடைபெறும். நித்யஸ்ரீர் நித்யமங்களம். ... ... *

T. A. தாதாசாரி, அட்வகேட்.

ஸ்ரீ:

பாதுகாஸஹஸ்ர விசாரம்

— வேதாந்தசிரோமணி. T. N. C. நரஸிம்ஹாசாரியர் —

இந்த வியாஸத்தில் பாதுகாஸஹஸ்ர விசாரம் யாதும் ப்ராப்தமாகப்போகிற தில்லை. அதெல்லாம் நிச்சேஷமாக முன்னமே முடிந்துவிட்டது. ஆயினும் பாதுகா ஸஹஸ்ர விசாரமென்று மகுடம்வைத்து—பாதுகாஸஹஸ்ர மவதரித்ததைப்பற்றிப் பேசுவதாக ஒரு வியாஜங்கொண்டு பிறர் ஸதாசார்ய தூஷணங்களைச் செய்து வருவதனால் அவற்றைக் களைந்தொழிக்கும் நமது வியாஸத்திற்கு இந்த மகுடமே யிருப்பது யுக்தமெனத் தோன்றிற்று. ஸதாசார்ய தூஷணங்களை நிரஸிப்பதும், பிறருடைய கட்டுக்கதைகளைக் களைந்தொழிப்பதுமே இந்த வியாஸத்திற்கு விஷயமென்று கொள்க. "அட்வகேட் அமுதர் ஸம்பாஷணை" என்னும் பரஸ்பர ஸல்லாபமுகத்தினால் பலபல தத்துவங்களை வெளியிடுகிறோம். .... *

அட்வகேட் அமுதர் ஸம்பாஷணை.

அமுதர் கேட்பவர்; அட்வகேட் விடையிறுப்பவர்.

அமுதர்—ராமாநுஜதயாபாத்ரம்—ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் என்கிற தனியன் களைப்பற்றி முன்னம் கேட்கிறேன். இந்த இரண்டு சுலோகங்களையும் பார்க்கும் போது இரண்டும் ஒரேசாயலாக இருப்பதாலும், இது தவிர, நமோ ராமாநுஜார்யாய—நமச் ஸ்ரீசைலநாதாய; வாழியிராமாநுசப் பிள்ளான் வாழி திருவாய்மொழிப் பிள்ளை; தேறும்படி யுரைக்குஞ்சீர் 2. வஞ்சப்பலசமயம் மாற்றவந்தோன் வாழியே; செய்யதாமரைத்தாளிணை வாழியே. நானில முந்தான் வாழ நான்மறைகள் தாம் வாழ—அடியார்கள் வாழ அரங்கநகர்வாழ; இன்னமொரு நூற்றாண்டிரும்—இன்னமொரு நூற்றாண்டிரும்—ஆக இப்படி ஒவ்வொன்றும் ஒரே சாயலாக இருப்பதாலும் ஒன்றைப்பார்த்து மற்றொன்று காப்பியடித்ததென்று நிச்சயமாகச் சொல்லும்படி யிருக்கிறதல்லவா? எதைப்பார்த்து எது காப்பியடித்ததென்கிற விசாரம் இப்போது வேண்டாம். முன்னே யிருந்த நிகழ்ச்சி ஒன்று; அதைப்பார்த்து அதே விதமாகப் பின்னே ஏற்படுத்தினது மற்றொன்று. என்று சொல்லும்படி யில்லையா? நடுநிலையில் நின்று ஸாதிக்கவேணும். நாம் ஏகாந்தமாகப் பேசுகிறோம், உண்மை சொல்லும்.

அட்வகேட்—இதில் என்ன சந்தேகம்? ஒன்று முன்னேயிருந்தது; அதைப் பார்த்து மற்றொன்று அதேவிதமாக பெயர்களையும் விசேஷணங்களையும் மட்டும் மாறுபடுத்தி அநுஷ்டுப்புக்கு அநுஷ்டுப்பு, வெண்பாவுக்கு வெண்பா; ஆசிரியத்திற்கு ஆசிரியம்; தொங்கலுக்குத் தொங்கல்=இப்படியாக வைரக்கமலத்திற்கு ரங்கூன் டைமண்ட் போல பிறகு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதென்பதில் என்ன ஸந்தேகம்? விஷ்ணு கோவில்களில் சடகோபம் என்று வைத்து எல்லார் தலையிலும் சாதிப்பதைப் பார்த்தவர்கள் அதே மாதிரி சிவன் கோவிலிலும் வைத்து அதற்கு ஜடகோபுரம் என்று பேரும்வைத்து "ஜடகோபுரம் தரிச்சுக்குங்கோ" என்று தலையில் மொட்டுவதை நீரும் பார்த்து வருகின்றீரல்லவா? இந்த இமிடேஷன் எத்தனை நாளாக? என்பதையும் நீர் அறிந்திருக்கிறீரல்லவா? இப்படி எத்தனையோ இமிடேஷன்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; தினேதினே ஏற்பட்டுக்கொண்டு மிருக்கின்றன. அதுகளிலே இது தலையானது என்பதில் என்ன சந்தேகம்? இதை நான் சொல்லித்தானா நீர் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்? இது சிறுவர்களுக்கும்வெட்டவெளிச்சமல்லவா?

அமுதர்—தேவரீர் பிராமாணிகரே யென்றும் ஆராய்ச்சியில் வல்லவரே யென்றும் சந்தோஷிக்கிறேன். சமீபத்தில் ஒரு புத்தகத்தில் நான் பார்த்த சில விஷயங்களைச் சொல்லுகிறேன்; உலகமெல்லாம் ஒன்றுகூடித் திரண்டெழுந்து வந்தாலும் பதில்சொல்ல வாயைத் திறக்கவும் முடியாதபடி நிரூபிக்கப்படும் விஷயங்களிவை" என்று ஹெட்டிங்கு போட்டு அனேக விஷயங்கள் எழுதியிருக்கிறது. அவற்றில் ஒவ்வொன்றாக எடுத்துச்சொல்லி என் சந்தேகத்தைத் தெரிவிக்கிறேன். "மணவாளமா முனிகளுக்கு ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் என்கிற ஒரு தனியன் தவிர வேறு தனியன் எந்த பரம்பரையிலும் கிடையாதென்பது உலகமறிந்த விஷயம். அதேமாதிரி தேசிகருக்கும் ராமாநுஜதயாபாத்ரம் என்கிற தனியன் தவிர வேறு தனியன் இல்லாமலிருந்திருக்குமானால், மணவாளமா முனிகளைவிட தேசிகர் முற்பட்டவராகையாலே தேசிகருடைய அந்த பாத்ரத்தனியன்தான் முற்பட்டதென்றும், பிற்பாடு அதைப்பார்த்தே அதே சாயலாகவே மணவாளமா முனிகளுக்கு ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரத் தனியன் கற்பிக்கப்பட்டதென்றும் அநாயாஸமாகத் தேறிவிடும். எந்த பரம்பரையிலும் தேசிகருடைய தனியன் ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய ச்லோகமே யென்கிற விஷயம் ஓலையேடுகளிலும் அச்சுப் பிரதிகளிலும் கண்ணாடிபோல் தேறியிருப்பதாலும். ராமாநுஜ தயாபாத்ரத்தைச் சொல்லத் தொடங்கின இடங்களிலெல்லாம் தேசிகருடைய அவதாரஸ்தலமுள்பட அதற்குத் தடையுத்தரவுகளும், அதை மீறிச் சொன்னவர்களுக்கு தண்டனைகளும் மர்யாதாலோபங்களும் ஏற்பட்டிருப்பது அசைக்கவொண்ணாதபடி தேறியிருப்பதாலும் ராமாநுஜாபாத்ரத் தனியன் கோவில் சண்டைக்காகவே நூதனமாகக் கல்பிதமென்பது கல்வெட்டு" என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதை தேவரீர் பார்த்திராமலிருக்க நியாயமில்லை. இதைப் பற்றி தேவரீருடைய அபிப்பிராயமென்ன? இதெல்லாம் உண்மைதானா?

அட்வகேட்—ஸ்வாமிந்! இக்கேள்விக்கு நான் என்ன சொல்லுவது? "ஸகல ஆழ்வார்களுடையவும் ஸகல ஆசார்யர்களுடையவும் திருவவதாரஸ்தலங்கள் அந்நாள் தொடங்கி இந்நாள் வரையில் ஒரே சீராகத் தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயமாகவே நடந்து வருவதாலும் இந்த ஸ்தலங்களில் ராமாநுஜாபாத்ரத் தனியன் ஒருநாளும் தலை காட்டப்பெறாதபடியாலும், கதாசித் குத்ரசித் தலைகாட்ட ஆரம்பித்தால் அப்போதே ஹாஹாகாரமுண்டாகித் தடைபட்டொழிகிறபடியாலும் இத்தனியன் நவீனமாகக் கல்பிதமென்பது கல்வெட்டு" என்று எழுதியிருப்பதையும் நான் பலதடவை பார்த்திருக்கிறேன். பார்த்தும் பாராததுபோல் இருந்துவிட வேண்டுமென்பதே எனது கொள்கை. ஆழ்வார்களின் மங்களாசாசனம் பெற்ற ஸகல திவ்ய தேசங்களும் ஸமீபகாலங்களில் எங்கடவர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவைகளாக நியாயாலயரிகார்டுகள் முதலியவற்றால் நன்றாகத் தெரியவருகிற திருவள்ளூர் முதலான ஏழெட்டு திவ்ய தேசங்கள் தவிர மற்றுள்ள ஸகல திவ்ய தேசங்களும் அநாதிகாலமாக நிர்விவாதகந்தமாய்த் தென்னாசார்யஸம்பிரதாயமாகவே வந்து கொண்டிருப்பதனால் இவற்றில் ஸ்ரீசைலேசத் தனியன் தவிர வேறொரு தனியன் தலைகாட்டாதபடியாலும் ஸ்ரீசைலேசத் தனியனே முற்பட்டது; வேறுவிதமாக உண்மையிருக்க வழியேது? ராமாநுஜாபாத்ரத் தனியன் போட்டியாக நவீநமாகக் கற்பிக்கப்பட்டதே. தேசிகருக்குப் பரமகம்பீரமான ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய தனியன் விளங்கிக்கொண்டிருக்க ராமாநுஜா பாத்ரமென்கிற தனியன் எதற்காகத் தோன்றியது? என்கிற கேள்விக்கு நம்மடவாள் எழுதியிருப்பதெல்லாம் அத்தனியன் நவீந கல்பிதமே யென்பதை நன்றாக ஸ்தாபித்துத் தருகிறதேயொழிய வேறில்லை. ஏகாந்தத்திலும் உண்மையை மறைக்கலாமா?

அமுதர்—ஸ்வாமிந்! ஸ்ரீபரகாலமடத்தார் எழுதியிருப்பதைக் கொஞ்சம் கவனிக்கவேணும். "கவிதார்க்கிக கேஸரி" என்கிற விசேஷணம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசார்ய கோஷ்டிக்குத் தகாததென்றும் (அதாவது) பகவத் விஷய க்ரந்தத்தைக்

கொண்டு பகவத் குணநுபவம் பண்ணுகிற காலத்தில் கவிதார்க்கிக கேஸரியென்று ஆசாரியரை வருணிப்பது ஸ்வரூபவிருத்தமென்றும் அதனல் ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதார்ய தனியன் வேண்டாமென்று ஒதுக்கப்பட்டு ராமாநுஜா பாத்ரத் தனியன் செய்விக்கப்பட்ட தென்றும், இதை தேசிகரே உகந்தாரென்றும் பரகாலமடத் தவர்களே எழுதிவைத்திருக்கிறார்களல்லவா? அதை தேவரீர் பார்த்திருக்கிறதா?

அட்வகேட்—தேசிகர் பகவத் விஷய ப்ரவசநம் செய்ய ஆரம்பித்தது எத்தனை யாவது வயதில்? ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்யதனியனைச் சொல்லி பகவத் விஷய காலக்ஷேபம் செய்த தேசிக சிஷ்யர்கள் எத்தனை பேர்கள்? அப்படி எத்தனை வருஷகாலம் நடந்துவந்தது? என்கிற' கேள்விகளைக் கேட்டால் தலைகுனிந்து பதில் சொல்லத் திக்குமுக்கலாடி நிற்கிறோம். தேசிகருடைய எழுபதாவது வயதில் ராமாநுஜாபாத்ரத் தனியன் தோன்றினதாக எழுதிவைத்தாய் விட்டது. "த்ரிம் சத்வாரம் ச்ராவித சாரீரக பாஷ்ய:" என்று ஸங்கல்ப ஸூர்யோதய நாடகத்தில் தேசிகர் தாமே சொல்லிக்கொண்டபடி அந்த வயதுக்குள் முப்பது தடவை அவர் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசநம் செய்திருப்பதாகத் தேறுகிறது. பகவத் விஷய ப்ரவசனமும் அத்தனை தடவை செய்திருக்க ஔசித்ய முள்ளது. அத்தனை தடவைகளிலும் கவிதார்க்கிக கேஸரியுள்ள தனியனைச் சொல்லியே பகவத் விஷய காலக்ஷேபம் நடந்ததென்பதை யாரும் அபலபிக்கவோ மறுக்கவோமுடியாமலிருக்க, அப்படி நீண்டகாலம் ஆதரிக்கப் பட்டு வந்த ஸ்ரீமான் வேங்கட தனியனை பகவத்விஷய க்ரந்த காலக்ஷேபத்திற்குத் தகாததென்று தள்ளிவிட்டு ராமாநுஜாபாத்ரத் தனியனை ஒருவர் ஸ்ருஷ்டித்தா ரென்று எழுதி வைத்திருப்பதும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதும் சிரிப்புக்கு இடமாகத் தானிருக்கிறது. இந்த பாத்ரத்தனியன் தேசிகனுடைய காலத்தில் தோன்றியிருக்க ஒருவிதமான உபபத்தியும் இல்லைதான். உருட்டல் மெரட்டல் செய்து நாம் காலத் தைக் கழிக்கலாமேயொழிய ருஜுவான வழியில் பதில் சொல்ல என்ன விஷய மிருக்கிறது. முக்கியமாக ஒருவிஷயம் கேளும் பாத்ரத்தனியனுக்கு அடுத்தபடி யாகச் சொல்லிவருகிற 'லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்' 'யோநித்ய மச்யுத' 'மாதாபிதா யுவதய:' 'பூதம்ஸரச்ச மஹதாஹ்வய' என்கிற இந்த நான்கு தனியன்கள் தென்னா சார்யர்களால் திவ்யப்ரபந்த ஸேவா காலங்களில் மாத்திரமல்லாமல் ரஹஸ்யக்ரந்த பரம்பரையிலும் உபயவேதாந்த பரம்பரையிலுங்கூட அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின் றன. எமக்கு எந்த பரம்பரையிலும் இந்த ச்லோகங்கள் கிடையவே கிடையாது. இவற்றுக்குப் பிரதியாக வேறு ச்லோகங்களையே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அப்படியிருக்க திவ்ய ப்ரபந்த ஸேவைகளில் மாத்திரம் இந்த ச்லோகங்களை யாம் சொல்லிவருவதானது 'நமக்கு அவிருத்தமானதுகளை மாற்றவேண்டாம். ஆரம் பத்திலேயே அதிகமான வித்யாஸம் காட்டவேண்டாம்' என்கிற எண்ணத்தினு லாகையாலே யாம் திவ்யப்ரபந்த ஸேவைக்கு வந்தேறிகளென்பது நிச்சிதம். முன்னேபிடித்தே *யோநித்ய மச்யுத *மாதாபிதா* தனியன்களை யாம் அநுஸந்தித்து வருபவர்களாயிருந்தால் ஸமாச்ரயணாதி பரம்பரைகளில் அந்தத் தனியன்களை விட்டிருக்கவேமாட்டோம். அந்த தனியன்களை விட்டுத் தொலைத்தவர்கள் கோவில் சண்டைக்காகத்தானே அவற்றைப் பிடித்துக்கொள்ள நேர்கின்றது. வாழி திரு நாமம் ஸேவிக்கும்போது "ஸ்ரீசைலேசத் தனியனுக்கு முன்னே மணவாள மாமுனிகளின் ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் தனியனை "நம: ஸ்ரீசைல நாதாய" என்கிற தனியன் எங்கும் நியமேந அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகிறது. இதைப் பார்த்து ராமாநுஜாபாத்ரத்துக்கு முன்னே தேசிகரின் ஆசார்யரான அப்பிள்ளாருடைய தனியனாக 'நமோ ராமாநுஜார்யாய' என்கிற ச்லோகம் சொல்லப் பட்டு வருகிறதெம்மால். இந்த ச்லோகம் யார் செய்தது? எப்போது செய்தது? எதற்காகச் செய்தது? என்று கேட்டால் பதில் சொல்ல முடியவில்லையே. என்ன சொல்ல முடியும்? தேசிகர் ஸ்வாசார்யருக்குத் தனியனாக ஸாதித்த ச்லோகம்

',யஸ்மா தஸ்மாபி:' என்கிற ச்லோகமே யென்பதும், அந்தத் தனியன்தான் எந்த காலக்ஷேபத்திலும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகிறதென்பதும் அபலபிக்க முடியாத விஷயம். அப்படிப்பட்ட பரமகம்பீரமான தனியனை விட்டுவிட்டு 'நமோ ராமாநுஜார்யாய' என்கிறவொரு ச்லோகத்தைக் கல்பித்ததானது நம:ஸ்ரீசைலநாதாய வென்னும் தனியனுக்குப் போட்டியாகவேயென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே யாகிறது. இதை ஒவ்வொருவரும் எளிதாக க்ரஹிக்கக் கூடுமல்லவா? ராமாநுஜா பாத்ர ச்லோக ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமெழுதினதுபோல் இந்த ச்லோக சிருஷ்டிக்கும் ஒரு காரணமெழுதி வைத்திருக்கக்கூடாதா? இதைக்கொண்டும் போட்டிச் சண்டைக்கு வந்தவர்களென்பது கல்வெட்டாகத் தேறுவதை யார் தடுக்க முடியும்?

அமுதர்—'ஸர்வதேச தசாகாலேஷு' என்று தொடங்கி 'ஸ்ரீமந் ஸ்ரீரங்கச்ரிய மநுபத்ரவா மநுதிநம் ஸம்வர்த்தய' என்னுமளவும் சொல்லிவருகிற மூன்று ச்லோகங்களைத் தென்கலையார்கள்தாம் சொல்ல உரிமையுண்டு என்றும், வடகலையார்களான நாம் இந்த ச்லோகங்களை நெஞ்சால் நினைக்கவும் லஜ்ஜிக்கவேண்டுமென்றும் ஒரு புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். இதில் தேவரீருடைய அபிப்பிராயமெப்படி? உள்ளே யிருப்பதை வெளியே கொட்டிவிடவேணும்.

அட்வகேட்—ஸ்வாமிந்! இதை ஒரு புத்தகத்தில்தானா பார்த்திருக்கிறீர்? ஒன்பது புத்தகத்திலிருக்கிற விஷயமல்லவா இது. இதைப்பற்றி அடியேன் வாயைக் கையைத் திறக்கமுடியுமா? சக்தியிருந்தால் கூசல் போடலாம், வாயார வையலாம். விஷயத்தில் வாய்திறந்து பேச முடியுமோ? மனதுக்கு ருஜுவான உண்மை தெரிந்தால், பிராமாணிகனாயிருந்தால் தவறான விஷயங்களை விட்டுத் தொலைக்க வேண்டியதே; "செட்டி சுட்டது, கைவிட்டது" என்று தன்னடையே விட்டுநீங்க வேண்டியதே. நாம் நல்ல மதத்தில் பிறந்திருக்கிறோம். ஈச்வரன் கொடுத்திருக்கிற விவேக சக்தியைக் கொண்டிருக்கிறோம். உடலுமுயிருமுள்ளவளவும் மனச்சாட்சியை மீறியே நடந்துகொண்டு போவதென்பது அருவருக்கத்தக்கதுதான். நாம் இட்டுக்கொள்ளுகிற நாமமும் கட்டிக்கொள்ளுகிற வேஷ்டியும் காசுக்கு முதவாத படி வீண் பிடிவாதமும் துராக்ரஹமுமே கொண்டு காலத்தைக் கழிப்பது தகாது தான். ஸ்ரீரங்கம் ஸன்னிதியில் எமக்கு ராமாநுஜர் கோஷ்டிகளில் ஒருவிதமான அந்வயமும் கொடுக்கவில்லை. இது அன்றுமுதல் இன்றுவரையில் கல்வெட்டாயிருக்க எம்முடைய வாயால் "ஸ்ரீரங்கச்ரிய மநுபத்ரவா மநுதிநம் ஸம்வர்த்தய" என்றும் "ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாமபி வர்த்ததாம்" என்றும் கத்துவதானது நினைக்க நினைக்க வயிற்றெரிச்சலையே வளர்க்கிறது. "அடியார்கள் வாழ அரங்கநகர் வாழ" என்பதை யாம் விட்டுத் தொலைத்தது போலவே இவைகளையும் விட்டுத் தொலைக்காதே பற்றிக் கொண்டு மன்றாடுவது வம்புக்கும் வீம்புக்கும் மாரடிக்கிற கதையாகவே யிருக்கிறது. என்ன செய்வது? பற்றினது விடமுடியவில்லை. நம்மடவாள் பிரபந்த கோஷ்டியில் நாமும் சம்பந்தம் பெறவேணுமென்று ஆசைகொண்டு ஓயாமல் வேலைசெய்து வருகிறபடியால் இதற்கு எப்படியாவது பெலம் ஏற்படவேணுமென்று எனக்கும் அவாவுள்ளது. "ராமாநுஜாபாத்ரம் பிற்பட்ட காலத்தில் போட்டிச் சண்டைக்காகக் கற்பிக்கப்பட்டதென்பது உண்மையாயிருந்தாலும் அதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேணுமென்று என்ன கட்டாயம்? அது புராதனந்தான் என்று ஸ்தாபிக்கலாகாதோ" என்று என்னைச் சிலர் கேட்கிறார்கள். மனச்சாட்சியை மீறாமல் உள்ளது உள்ளபடியே சொல்லி உண்மையை விளக்க வேண்டுமென்று உள்ளபடியே விஷயங்களைச் சொல்லி வருகிறேன். கடகாலில்லாமல் மேலே மேலே கட்டடங்கள் கட்டிக்கொண்டு போனால் என்னாகுமென்பது விவேகிகளுக்குத் தெரியாததல்லவே. அந்த உபயோகமற்ற வழிக்கு என்மனம் இசையவில்லை; ஆயினும் பாசி மூடுகிறது. ஸ்ரீமான் வேங்கட

தனியன் பரமகம்பீரமானது இருக்கும்போது இந்த ராமாநுஜாபாத்ரத்தனியனை ஏதுக்கு ஸ்ருஷ்டித்தார்களென்பதைப்பற்றி நான் ஆலோசியாமலா இருக்கிறேன். இதைக்கூட ஆலோசிக்கும் விவேகமில்லையா எனக்கு? இந்த பாத்ரத்தனியனை ஏதுக்கு ஸ்ருஷ்டித்தார்களென்றால் "பரம்பரையாக பங்கப்பட்டு வருவதற்காகத் தான் ஸ்ருஷ்டித்தார்கள்" என்று ஒரேவார்த்தையில் முடிக்கலாம். தேசிகர் காலத்திலேயே இந்த பாத்ரத்தனியனும் தோன்றியிருந்ததே என்று ஸ்தாபிக்க வேண்டுமானால் அதற்கு எம்மடவர்கள் எப்படி எழுதி வைத்திருக்க வேணுமென்றால், ஸ்ரீமான் வேங்கடதனியனும் பாத்ரத்தனியனும் ஏககாலத்திலேயே அவதரித்ததென்றும், ஒரு தனியனை ஸ்ரீபாஷ்யாதி காலக்ஷேபத்திற்கு வைத்துக் கொண்டு மற்றொரு தனியனை ப்ரபந்தங்களுக்கு வைத்துக் கொண்டார்களென்றும் எழுதி வைத்திருக்க வேண்டும். அப்படி யெழுதியிருந்தால் நாம் ஒருவாறு தப்பித்துக் கொள்ள முடியும். பாத்ரத்தனியனை புராதனமென்று ஸ்தாபிப்பதற்காகவே எம்மடவாள் பல திருட்டு வழிகளில் நுழைய நேரிட்டது. நயனாராசாரியர் தேசிகரிடத்தில் பகவத்விஷய காலக்ஷேபம் செய்தபோது பிரம்மதந்திரஸ்வதந்த்ரஜீயரும் கூடவே அந்த காக்ஷேபம் செய்ய வேண்டியிருக்க, செய்யாமல் விலகி விட்டாரென்றும், ஏன் விலகினீரென்று தேசிகர் கேட்க, திருக்குமாரரிடத்தில் இது காலக்ஷேபம் செய்ய எனக்கு ஆசை என்று அவர் சொன்னதாகவும், அதை தேசிகர் உகந்தருளினதாகவும், பிறகு அப்படியே குமாரரிடத்தில் அந்த ஸ்வதந்திர ஜீயர் பகவத்விஷய காலக்ஷேபம் செய்ய ஆரம்பித்ததாகவும், அப்போது அவர் தேசிகர் விஷயமாக இந்த பாத்ரத்தனியனைச் செய்ததாகவும், இதை தேசிகர் முதலான யாவரும் திருச்செவிசாத்தி 'இந்த தனியன்தான் பரமஸாத்விகமாயிருக்கிறது; ஸ்ரீமாந் வேங்கடதனியன் கவிதார்க்கிககேஸரியென்று கர்ணகடோரமான பிருது சேர்ந்திருப்பதால் அது பகவத்விஷய காலக்ஷேபத்திற்கு வேண்டாம்; இதையே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டதாகவும்.............இப்படி யெல்லாம் தலைகாலில்லாமல் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீமான் வேங்கடதனியனை தூஷித்து, பாத்ரத்தனியனுக்கு ஓர் ஏற்றம் எழுதிவைப்பது எவ்வளவு அசட்டுத்தனம் என்பதை ஆலோசிக்க முடியாமலா நான் அட்வகேட்டென்று பெயர் சுமக்கிறேன். எனக்கு இவ்வளவு விவேகங்கூட இல்லையென்றுபலர் நினைத்திருக்கிறார்கள்.

அமுதர்—ராமாநுஜாபாத்ரத் தனியனைப் பார்த்துத் தான் அதே நடையாக ஸ்ரீசைலேசபாத்ரத் தனியன் தொடுக்கப்பட்டதென்று சொல்லலாகாதா? தேசிகன் ஸ்வாசார்யரான ராமாநுசப்புள்ளானுடைய தயைக்குப் பாத்ரபூதரென்று தெரிவிக்கிற முதல் பாதமாகிய (ராமாநுஜதயாபாத்ரம்) என்பதைப்பார்த்து மணவாளமாமுனிகளின் தனியனிலும் அவர் ஸ்வாசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளையினுடைய தயைக்குப் பாத்ர பூதரென்று தெரிவிக்கிற முதல்பாதம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது. தேசிகனை ஜ்ஞாந வைராக்கிய பூஷணரென்று சொன்னதைப்பார்த்து மணவாளமாமுனிகளை தீபக்த்யாதி குணார்ணவராகச் சொல்லிற்று. தேசிகனுக்கு ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதார்யரென்று மற்றொரு திருநாமமிருப்பதாகச் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்து மணவாளமாமுனிகளுக்கும் யதீந்த்ரப்ரவணரென்று ஒரு திருநாமமிருப்பதாகச் சொல்லிவைத்திருக்கிறது. வந்தே வேதாந்த தேசிகம் என்றதைப் பார்த்து (வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்) என்றது. ஆகவே ராமாநுஜா பாத்ரந்தான் முன்னே யிருந்தது, அதைப்பார்த்தே ஸ்ரீசைலேசபாத்ரம் அதே மாதிரியாய் தொடுக்கப்பட்டது; என்று சொன்னால் என்ன பாதகம். இதை ஆழ்ந்து பார்த்துச் சொல்லவேணும்.

அட்வகேட்—இதைப்பற்றி ஏற்கெனவே தெளிவாகச் சொன்னேன்; அடுத்தபடியாகவும் சொல்லுகிறேன். தேசிகனுடைய தனியனும் மணவாளமா முனிகளு

டைய தனியனும் இருக்கட்டும். இவ்விருவர்க்கும் ஆசார்யர்களான கிடாம்பியப்புள்ளாருடையவும் திருவாய்மொழிப் பிள்ளையினுடையவும் தனியன்கள் சொல்லப்படுகிறதன்றோ; அதை யெடுத்துக் கொண்டல்லவோ நம்முடைய சாயம் அலசப்படுகிறது. இதை கவனித்துக்கேளும். மணவாளமாமுனிகளின் ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப் பிள்ளை தேசிகனுடைய ஸமகாலத்தில் இருந்தவர். அவருடைய தனியன் "நமः ஸ்ரீசைலநாதாய குந்தீ நகர ஜன்மநே, ப்ரஸாதலப்த பரமப்ரார்ப்ய கைங்கர்ய சாலிநே" என்பது; வேறு தனியன் அவர்க்குக் கிடையாது. ஸமாச்ரயண பரம்பரையோ, க்ரந்த பரம்பரையோ, ஸன்னிதிகளில் ஸேவாகால பரம்பரையோ எல்லாவற்றிலும் நமः ஸ்ரீசைலநாதாய தனியனையே அவர்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வேறு கிடையாது. தென்கலையார் அநுஸந்தித்து வருகிற இந்தத் தனியனுடைய ஸ்தானத்தில் நம்மடவாள் அநுஸந்திக்கிற தனியன் *நமோ ராமாநுஜார்யாய* என்பது. இது அப்புள்ளார் காலத்திலேயே அவதரித்ததாக இருக்கவேண்டுமல்லவா? ஜீவதசையில் சிஷ்ய ஸம்பத்தோடு விளங்கின அப்புள்ளாருக்கு அக்காலத்தில் தனியன் அவதரியாமல் பிற்காலத்தில் ஏதுக்கவதரிக்கும். இந்த *நமோ ராமாநுஜார்யாய தனியன் தேசிகர் காலத்திலேயே அவதரிக்கவில்லையா என்ன? அப்புள்ளார்க்கு இதுதானே தனியன்? என்கிறார்கள் நம்மடவர்கள். இந்தநமோ ராமாநுஜார்யாய தனியன் அப்புள்ளாருடைய காலத்திலேயே தோன்றினதென்று தேறிவிட்டால் இதைப் பார்த்தே திருவாய்மொழிப் பிள்ளையின் தனியனான *நமः ஸ்ரீசைலநாதாயச்லோகமும் காப்பியடிக்கப்பட்டதென்று திண்ணமாகச் சொல்லி, இதே நியாயத்தால் தென்கலையார்களே எல்லாமும் காப்பியடித்தவர்களென்று நாம் ஊர்ஜிதமாக வாதிக்க இட முண்டாகுமே, ஐயோ, அதற்கு வழியில்லையே. கிடாம்பியப்புள்ளாரென்பவர் தேசிகனுக்கு ஆசார்யரல்லவா? அவருக்குத் தனியன் ஸாதித்தவர் தேசிகனல்லவா? தேசிகன் ஸாதித்த தனியன் ஐயோ இப்படியா அசடுவழியும்? ஸமாச்ரயணபரம்பரையிலும் க்ரந்த காலக்ஷேப பரம்பரைகளிலும் அவிச்சின்னமாக அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருவதாய் தேசிகன் ஸாதித்ததான அப்புள்ளாருடைய தனியன் இதுவன்றே. அதைச்சொல்லுகிறேன், "யஸ்மாதஸ்மாபி ரேதத் யதிபதி கதித ப்ராக்தந ப்ரக்ரி யோத்யத்—கர்மப்ரஹ்மாவமர்ச ப்ரபவபஹுபலம் ஸார்த்தமக்ராஹி சாஸ்த்ரம், தம் விஷ்வக் பேத வித்யா ஸ்திதிபத விஷயம் ஸ்தேயபூதம் ப்ரபூதம் வந்தேயாத்ரேய ராமாநுஜ குருமநகம் வாதிஹம்ஸாம்புவாஹம்." இதுதான் அப்புள்ளாருக்கு அஸலான தனியன். ச்லோகம் எப்படியிருக்கிறது? இவ்வளவு கம்பீரமான சுலோகத்தைத் தள்ளிவிட்டு வேறொரு அநுஷ்டுப்பை யார் செய்தது? எப்போது செய்தது? எதற்காகச் செய்தது? என்பதை நாம் ஆலோசியாமலிருக்க முடியுமா? ஆராய்ச்சியில் வல்லவர்கள் இதையன்றோ வடையாக வெடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். உண்மையில் இதுவன்றோ மிகவும் ஸாரமான விஷயம். அப்புள்ளாருடைய தனியன் *யஸ்மாதஸ்மாபி:* என்பதே பிராமாணிகமானது. அதுதான் நாளைக்கும் கோவில் சண்டை தவிர மற்ற விடங்களில் அநுஸந்திக்கப்பட்டுவருகிறது. அதை விட்டு விட்டு *நமோ ராமாநுஜார்யாய* என்கிற ச்லோகத்தைப் புதிதாக ஸ்ருஷ்டித்தது, *நமः ஸ்ரீசைலநாதாய* என்று தென்கலையார் சொல்லி வருகிற தனியனுக்குப் போட்டியாய் அதே அளவாக இருக்கவேணு மென்பதற்காகவே. ஸ்ரீமான் வேங்கட தனியனில் *கவிதார்க்கிக கேஸரீ* என்றிருப்பது பகவத்விஷய காலக்ஷேப கோஷ்டிக்குப் பொருத்தமாக இல்லையென்று அந்தத் தனியனைத் தள்ளி ராமாநுஜா பாத்ரத்தனியன் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதென்று எழுதிவைத்த நம்மடவர்கள் இதற்கும் ஒரு காரணாபாஸம் எழுதி வைத்திருக்க வேண்டாமா? என்ன எழுதியிருக்கிறார்கள்? என்ன எழுதமுடியும்? கைக்கபிக்கவென்று திணறிக் கிடப்பது தவிர வேறில்லையே. பட்டப்பகலில் கோட்டைவிட்ட கதையாகவன்றோ ஒவ்வொன்றுமிருக்கிறது.

அமுதர்—இவ்விஷயத்தில் கள்வம் வெட்ட வெளிச்சமாகிறது மெய்தான். ஒவ்வொரு ஆசிரியர்க்கும் கிரமமாகவுள்ள தனியன் வேறுதானென்றும், புதிதாய் போட்டிச் சண்டைக்காகக் கல்பனை செய்யப்பட்ட தனியன் வேறுதானென்றும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகிறது. இப்போது இது வெகு நன்றாக விளக்கமாயிற்று. தேசிகனுடைய ஸ்ரீமான் வேங்கடதனியனை விட்டு ராமாநுஜாபாத்ரத்தனியனைக் கல்பனை செய்தார்களென்பது இப்போது நெஞ்சில் நன்றாகப் படிகிறது.

அட்வகேட்—நம்மாழ்வாருக்குத் தனியனாக * மாதா பிதா யுவதய:* என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்த ச்லோகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆளவந்தாரிடத்தில் யாரும் பகை பாராட்டக் காரணமில்லை. அவரருளிச்செய்த நம்மாழ்வார் தனியனை உலகமெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்க, நம்மடவாள் மட்டும் அதை விட்டு *யஸ்ய ஸாரஸ்வதஸ்ரோத:* என்கிற தனியனைச் சொல்லி வருகிறார்கள். "தேசிகனோடு ஸம்பந்தத்தைப் புதிதாக ஏறிட்டுக் கொண்டபோது நடந்த கூத்து இது." என்று பிறர் ஏசுவதற்கு நன்றாக இடமளிக்கிறதன்றோ இது. தேசிக ஸ்ரீஸூக்தியான தனியன் நமக்கு இருக்கும்போது வேறொருவர் ஸாதித்த தனியனை [* மாதாபிதா வென்பதை] நாம் ஏதுக்குச் சொல்லவேணுமென்று நம்மடவாள் அபிப்பிராயப்பட்டு அதை விட்டுத் தொலைத்தது சரியென்றே வைத்துக் கொள்ளுவோம். முக்கியமான ஸமாச்ரயண பரம்பரைகளிலும் க்ரந்த பரம்பரைகளிலும் *மாதாபிதா தனியனை விட்டுத்தொலைத்த நம்மடவாள் பிரபந்தம் தொடங்குகிறபோது மட்டும் அதைக் கைப்பற்றி வருகிறார்களே, இது என்ன ? இதன் மருமமென்ன ? என்று ஆலோசிக்க வேண்டாமா ? இதுமட்டுமன்று. பாஷ்யகாரருடைய தனியனிலும் இதுவே கதிதான். *யோநித்யமச்யுத* என்கிற ச்லோகம் பாஷ்யகாரருக்குத் தனியனாகக் கூரத்தாழ்வான் ஸாதித்தது. இதையே உலகமெல்லாம் அவர்க்.குத் தனியனாகச் சொல்லிவருகிறது. புது வைஷ்ணவம் கொண்டாடவந்த நம்மடவாள் அதையும் விட்டுத்தொலைத்து (ப்ரணமம் லக்ஷ்மணமுநி:) என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ச்லோகத்தைப் பற்றிக்கொண்டார்கள். ஸகல பரம்பரைகளிலும் இந்தத் தனியனையே பாஷ்யகாரருக்கு நம்மடவாள் வைத்துக்கொண்டிருந்து பிரபந்தம் தொடங்கும்போது மட்டும் (யோநித்யமச்யுத) என்கிற ச்லோகத்தை கத்துகிறார்களென்றால் விவேகியான வொருவன் இதை விமர்சிக்க வேண்டாமா ? தனியன்கள் விஷயத்தில் தென்கலையார்கள் எப்போதும் ஒரு சீராகவே யிருந்து வருகிறார்களென்பதையும், நம்மடவாள் ஒவ்வொன்றிலும் எவ்வளவு விபரீதங்கள் கொண்டிருக்கிறார்களென்பதையும் கவனிக்கும்போது வருத்தமேயுண்டாகிறது. மடத்தார் அச்சுப்போட்டிருக்கிற தனியன் புத்தகங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்தாலோ, அறுபது எழுபது வருஷங்களுக்கு முன்பு அச்சிட்ட மடத்துப் பரம்பரைத் தனியன் புத்தகத்தில் பெரிய பெருமாள், பெரிய பிராட்டியார், ஸேநாபதி, நம்மாழ்வார் முதலாக ஒவ்வொரு ஆசாரியர்க்கும் தென்கலையார் சொல்லிவருகிற தனியன்களையே பரம்பரைத் தனியனாக அச்சுபோட்டிருப்பதை ஸ்பஷ்டமாகக் காணலாம். "மடம் தென்கலையா யிருந்த காலத்தில் அச்சிட்டது போலும். அதை இப்போது காட்டி என்ன லாபம் ?" என்கிறார்கள் மடத்தார். மடம் வடகலையாக மாறின பிறகு அச்சிட்டதேயொழிய தென்கலையாயிருந்த காலத்தில் அச்சிட்டதன்று. அக்காலத்தில் அச்சுக்கூடமே ஏற்படவில்லை. மடத்துக்கு வடகலைக்கறுக்கு முற்றாத காலத்தில் அச்சிட்டதாகையால் புராதனபத்ததியாக வந்த தனியன்களை மாற்றிவிடலாகாது என்கிற ஸாத்விகமான எண்ணம் அப்போதிருந்தது. அதனால் தனியன்கள் மாற்றப்படவில்லை. அதன் பிறகு 25 வருடம் கழித்து அச்சிட்ட புத்தகத்தில் நடுவே ஒரு கோடுபோட்டு இரண்டு பத்தியாக்கி ஒரு பத்தியில் (ஸ்ரீஸ்தநாபரணமித்யாதி) பழைய தனியன்களையும், மற்றொரு பத்தியில் (கமப்யாத்யம் குரும் வந்தே இத்யாதி) புதிய தனியன்களையும் போட்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

அமுதர்—இப்படிப் போட்டால் என்ன அர்த்தம். எனக்கொன்றும் தெரிய வில்லையே. எதற்காக இப்படி போடுகிறது? எது இஷ்டமோ அதைக் கொள்க வென்று அர்த்தமா? தனியனென்கிற கௌரவமே யில்லையா?

அட்வகேட்—அர்த்தமோ அனர்த்தமோ எனக்கொன்றும் தெரியாது. உள்ள சூதுகளை மட்டும் நானெடுத்துக் காட்டுகிறேன். அதற்கும் பிறகு அச்சிட்டிருக்கிற தனியன் புத்தகத்தைப்பார்த்தாலோ, நான் முதலில் காட்டின பதிப்பிலுள்ள தனியன் பத்ததியும் இல்லை; இரண்டாவதாகக் காட்டிய புத்தகத்தில் இரண்டாட்டி லூட்டின குட்டியாய் கோடிட்டு இரண்டு பத்தியில் இரண்டு வகைத் தனியன்கள் போட்டிருந்ததே அதுவும் எகிறிவிட்டது. இதில், புது வைஷ்ணவம் கொண்டாடின விதம் பரிஷ்காரமாய்க் காட்டப்பட்டு விட்டது. இதைப்பற்றி நான் மடத்து ஸ்வாமியை நேரிலேயே கேட்டேன்; "பரம்பரைத் தனியன் என்கிற கௌரவம் வேண்டாமா? மனம் போனபடி நித்யமும் தனியன்களை மாற்றிக்கொண்டே யிருப்பது மடத்திற்கு அழகா? சிஷ்யவர்க்கம் எல்லாம் மடமாகவே யிருக்குமா? சில பேர்களாவது விவேகிகள் இருக்க மாட்டார்களா? அவர்கள் என்ன நினைக்கமாட்டார்கள்?" என்று கேட்டேன். இப்படிப்பட்ட 'கேள்விகளுக்கு 'சேஷம் கோபேந பூரயேத்' தவிர வேறு பதில் ஏது? என்று சிரித்துக்கொண்டே ஸாதித்தார்.

அமுதர்—மடத்தார் (கேசவார்ய க்ருபாபாத்ரம்) என்கிறார்களே, இந்தத் தனியனுடைய செய்தி என்ன? இதுவும் இமிடேஷன் தானோ?

அட்வகேட்—கிடாம்பியம்புள்ளாருக்கு க்ரமமான தனியன் பரமகம்பீரமாக இருக்க, அது எப்படி மாற்றப்பட்டதோ, தேசிகனுக்கும் பரம கம்பீரமான ஸ்ரீமான் வேங்கடதனியனிருக்க அது எப்படி மாற்றப்பட்டதோ அப்படியே ஆதிவண் சடகோபஸ்வாமிக்கும் வெகு கம்பீரமான தனியன் "ப்ரபத்யே நிரவத்யாநாம் நிஷத்யாம் குணஸம்பதாம், சரணம் பவபீதாநாம் சடகோப முநீச்வரம்." என்கிற ச்லோகமிருக்க அதைத் தள்ளி (தயாபாத்ரம்) என்கிற தனியன் சொன்னால்தான் பிரபந்தம் வாயில் நுழையும் என்று கிரஹித்துக்கொண்டு அபரிமிதமான தயாபாத்ர க்ருபாபாத்ர ஸ்ருஷ்டியன்றோ ஆய்விட்டது. ஆண்டவன் பரம்பரைத் தனியன் புத்தகங்களை யெடுத்துப்பார்த்தால் தயாபாத்ரம் இல்லாத பரம்பரையே கிடையாது. இதுவன்றோ ஆச்சரியம் வெகு அற்புதம்!

அமுதர்—சிறிது முன்பு தேவரீர் ஸாதித்த ஒரு வார்த்தை யென்னவென்றால் தேசிகனோடு ஸம்பந்தத்தைப் புதிதாக ஏறிட்டுக் கொண்டபோது நடந்த கூத்து 'இது" என்றும், "புது வைஷ்ணவம் கொண்டாட வந்த நம்மடவாள்" என்றும் ஸாதித்திருக்கிறது. நாம் தேசிகனோடு ஸம்பந்தத்தைப் புதிதாக ஏறிட்டுக்கொண் டோமென்று பிறர் சொல்லுவதையே தேவரீரும் சொல்லுகிறதே; அது நம்பத்தகுந்த விஷயந்தானோ?

அட்வகேட்—அதில் என்ன ஸந்தேஹம்? விஷயங்களை நீரே ஆலோசித்துப் பார்க்கலாமே. தேசிகனுடைய திருவவதார ஸ்தலத்திலும் தென்கலை ஸம்பிரதாயமே அத்யாபி விளங்கிவருகிறதே, இதற்கு என்ன காரணம்? அங்கே தேசிகனுடைய திருமண்காப்பு நூதன காலத்தில்தான் மாற்றப்பட்டதென்று ஸர்க்கார் ரிகார்டுகள் ருஜூப்படுத்துகிறதே. அதற்குத் தகுந்தாப்போல் நம்மடவர்கள் சில அசட்டுக் காரியங்கள் செய்திருக்கிறார்களே. அதாவது, தேப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் வாஹன மண்டபத்தில் தேசிகன் ஏள்ளிருக்கச்சே திருப்புட்குழிஸ்வாமி வேகவதிக் கரையில் ஒரு தேசிகன் ஸன்னிதியை எதற்காகக் கட்டிவைத்தார்? கோவில் கட்டினதோடு நிற்காமல் அந்த தேசிகனுக்கு வீதிப்புறப்பாடு உத்ஸவாதிகளும் செய்வது நியாயமா?